

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

MANGO

školní občasník Moravského gymnázia Brno s.r.o.
červen 2011

Obsah

Obsah.....	2
Slovo ke čtenářům	2
Profesoři, jak je neznáte	3
„Úžasné je zažít pocit, kdy během vyučování ve třídě splynu s ostatními a hodina se odvíjí bez viditelných autorit všeho druhu 😊.“	3
Publikační činnost studentů.....	7
V zajetí kaktusů.....	10
Profesor v zajetí kaktusů	12
Návštěva Vídně	155
Mezinárodní spolupráce	166
Literární soutěž.....	166
Seznámení v Benátkách	176
Moravské gymnázium podpořilo vánoční sbírkou maminky v krizi	255
Naši nejmladší studenti představují svůj talent	266
Rozhovor s oceněnou paní profesorkou Stříbrnou	322
Rozhovor s paní profesorkou Sargánkovou	34
Co se událo na Moravském gymnáziu	376
Anketa moravského gymnázia	39
Co se vám vybaví, když se řekne móda?	39

Slovo ke čtenářům

Vážení čtenáři,

prázdniny už pomalu klepou na dveře našeho gymnázia. Ale namísto vytahování plavek nás ještě čeká doba písemek, slohových prací, protokolů, čtenářských deníků, opravných testů zkoušení... My se budeme snažit vám naším časopisem vykouzlit úsměvy na tvářích a chvílky příjemného odreagování.

Dali jsme si za cíl věnovat více pozornosti tvorbě našich nejmladších studentů. Postarali se nám o grafický doprovod časopisu a podělili se s námi o svou literární tvorbu.

Na začátek nás bude čekat vaše oblíbené okénko do života našich profesorů. Představí se nám v novém světle paní profesorka Janků.

Zrekapitulujeme vám, co všechno se událo na našem gymnáziu a na co bychom neměli zapomenout. Esteticky cítící duše pohladí to nejlepší z tvorby Moravského gymnázia.

Naším skromným přáním je, abyste alespoň na pár minut zapomněli na rodiče, kteří hlídají body více než vy a na blikající facebook a užili si náš – váš časopis.

Přejeme vám příjemnou zábavu a nezapomeňte, že se učíme pro sebe, a ne pro známky 😊 😊 😊

Vaše redakce

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

Profesoři, jak je neznáte

Tercie si připravila bleskové dotazníky pro svou oblíbenou profesorku dějepisu

Rádi bychom vám poodkryli soukromý život paní profesorky Markéty Janků. Svým přístupem k výuce historie přesvědčila mnohé o zajímavosti tohoto předmětu. Se studenty má velmi přátelské vztahy. Rozhodně patří k těm profesorům, na které se vzpomíná i spoustu let po ukončení gymnázia.

„Úžasné je zažít pocit, kdy během vyučování ve třídě splynu s ostatními a hodina se odvíjí bez viditelných autorit všeho druhu 😊.“

Co jste studovala za obor na Vysoké škole?

Studovala jsem Filozofickou fakultu MU v Brně, obory český jazyk a historie, takže jsem se od svých studentských let tady v Brně přemístila jen o ulici dál 😊.

Věděla jste, že budete chtít dělat tuto práci? Pokud ano, od kdy a proč?

Když jsem byla ještě na základní škole, hrávala jsem si s kamarádkou na školu. Ona byla vždycky učitelka a já žákyně, ale pamatuji se, jak ji to moc nebavilo, protože, i když velmi ráda psala červenou propiskou, neměla mi bohužel moc co opravovat. Navíc, na rozdíl ode mě, se neučila zrovna nejlépe, takže, když jsem kvůli ní dělala například v diktátu chyby, aby si zařádila, nezvládala je pak správně opravit. V podstatě žákyně učila učitelku 😊.

Stát se učitelkou mým snem nebylo a jestli, tak jen krátce a hodně dávno. Vzpomínky na ty, kteří mě kdysi učili, mám v sobě velice rozporuplné. Tato práce by mě rozhodně nebavila proto, abych žákům zadávala pořád nějaké obtížné písemky a zkoušela je do omdlení u tabule. Smysl v tomto povolání nacházím hlavně v komunikaci s vámi –žáky- a věřte mi, že je velmi příjemné, když se vám snažím něco předat a vy nekladete odpor, ba naopak přijímáte. Úžasné je také zažít pocit, kdy během vyučování ve třídě splynu s ostatními a hodina se odvíjí bez viditelných autorit všeho druhu 😊.

Co je váš sen?

Mým snem je mít vlastní dům s obrovskou zahradou, na níž bych se mohla rýpat v hlíně, pěstovat všelijaké rostliny a stromy a pak to všechno obdivovat z houpací sítě zavěšené někde v té zahradě. Jsem vášnivým milovníkem zvířat, takže pes a kočky by rozhodně nemohli chybět.

Poznáváte ráda svět? Byla jste někdy na výjimečném místě?

Velice ráda cestuji a poznávám nová místa. Co se výjimečnosti týče, každá země má

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

své poklady a je jen na souhře okolností, jestli je nám dáno je poznat nebo zažít. Stejně to je i s jedinečností prožitku. Země, která mi odkryla svých několik tváří na několika místech, bylo Turecko.

Jaké máte záliby?

Jak jsem již uvedla, ráda pracuji s hlínou, přečtu si pěknou knihu nebo zajdu do divadla na strhující činohru. Z těch aktivnějších zálib- ráda plavu a chodím na výlety.

Máte ráda knihy? Jaké žánry čtete? (Kolik jich průměrně přečtete?)

Knihy ráda mám, dokonce si občas přečtu i takové, které jsou spíše experimentem, jímž se neznámý autor snaží prosadit. Z těch do „povinné četby“ nepatřících mám velmi ráda knihy spisovatelky Barbary Erskinové a všechny je najdete v mé knihovně.

Kdybyste měla možnost, co byste změnila ve světových dějinách?

Odpovědět na tuto otázku není lehké. Snažím-li se přemýšlet nad tím, kde teoreticky učinit tu zásadní dějinnou změnu, pořád se propadám hloub a hloub do minulosti. Vždycky je něco špatně a dobře. Asi bych ale pozměnila dobu po první světové válce. Lidé se měli poučit, tuto šanci však ve všech možných důsledcích promrhali a od té doby se řítíme vstříc kdoví čemu a čím dál větší rychlostí. Také není dobře, pokud se lhostejně k minulosti staví už žáci vašeho věku. Jak se říká, neznalost neomlouvá.

Myslíte si, že byste si vybrala lepší zemi na žití než Českou republiku? Když ano, tak jakou?

Několikrát ve svém životě jsem už přemýšlela nad tím, kde žít jinde, pokud ne tady, v ČR. Myslím si, že pokud nemá člověk pádný důvod k tomu, aby svoji rodnou zem natrvalo opustil, neměl by to dělat. Nikdy naplno nepochopíte kulturu jiné země, pokud se v ní nenarodíte. A vůbec teď nechci vzpomínat např. na upoceně nevhodně oblečené Čechy, které potkáte v létě v šalinách! Je to o naprosto vyšších hodnotách. Rozhlédněte se kolem sebe, vždyť je tu tak krásně!

Líbí se vám více v Čechách nebo na Moravě? Proč?

Čechy nebo Morava, Morava nebo Čechy...já jsem holka ze srdce Českého ráje, která našla zalíbení v pohostinnosti zdejších krajů a srdečnosti místních lidí ☺, hlavně si z obojího vybrat to pozitivní.

(autorka Kateřina Zukalová, Tercie)

Jaký je Váš nejoblíbenější film?

Nejoblíbenější film asi žádný nemám, protože si je většinou vybírám podle nálady a ročního období. Když mám melancholickou náladu, pustím si třeba Pýchu a předsudek, když jsem otrlejší, dívám se klidně na film o koncentračních táborech. U filmů často hodnotím celkový dojem. Naposledy mě zaujal český film s názvem Hlídač č. 47 v hlavní roli s Karlem Rodenem.

Jihomoravský kraj

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

Máte nějakého domácího mazlíčka?

Momentálně mám doma džungarského křečka. Říkala jsem si, že mu jméno dávat nebudu, že se to časem nějak vyřeší samo, nakonec mu říkám „micina“. Myslím si, že mu to nevadí.

Jaký máte vztah k vážné hudbě? Chodíte ráda na divadelní představení, případně i na opery?

Vážnou hudbu ráda mám, neposlouchám ji ale často. Naprosto geniální hudba je podle mě např. od Hanze Zimmera (např. film Gladiátor, Král Artuš). Taktéž mám ráda divadlo, i když mi poslední dobou nic moc umělecky neříká moderní divadlo, mám ráda klasická zpracování, jako většina žáků naší školy, troufám si tvrdit na základě prodeje lístků do Národního divadla.

Jakou hudbu posloucháte a hraje na nějaký hudební nástroj?

Od dětství mám ráda převážně rockovou hudbu, nenašla jsem se v country a folkové hudbě. Bohužel, na žádný nástroj hrát neumím a často toho lituji. Když jsem chodila asi do druhé třídy, chtěla jsem se přihlásit na klavír. Ředitelka umělecké školy mi však řekla, že mě nepřijme a že stejně mám na hraní krátké prsty. Já si to ale nemyslím. No, tenkrát o jistých věcech dost rozhodovala politika.

Kdybyste si měla vybrat nějakou historickou osobnost a setkat se s ní, jaká by to byla?

Osobností bych mohla vyjmenovat několik. Zajímal by mě třeba Jindřich VIII. Tudor, když by došla řeč, mohli bychom se bavit alespoň o ženách ☺.

Jaký máte názor na současnou politiku?

Sledovat politiku v našem státě mě už dost dlouho opravdu nebaví. Chcete-li se s někým pohádat, nebavte se o ničem jiném.

Jakému období v dějepise, nebo události se nejraději věnujete?

Dějepis mám ráda jako celek, i když méně oblíbená místa by se našla, třeba 17. století nebo rok 1848 v Evropě. Z těch oblíbenějších látek to jsou např. zámořské objevy nebo 20. století.

(autorka Magdaléna Klanicová, Tercie)

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

(Autorka Tereza Hlaváčková, Prima)

Publikační činnost studentů

V projektu MF Dnes „Studenti čtou a píší noviny“ bylo naše gymnázium opět velmi úspěšné. Všichni jsme psali jako o život a otisknuté články si někteří snad i zarámovali nebo alespoň vystříhali pro babičky, dědečky, maminky, tatínky, sourozence... Posuďte sami, že Moravské gymnázium má literární talent!!!

Unavuje mě každodenní souboj s leností

Vrtá mi hlavou, co se to s námi všemi děje. Stále si někdo na něco stěžuje, málokdo působí spokojeně. Stálý kolotoč stížností, lenosti a otrávených obličejů mě nakonec také strhl.

Jak teď z něj ven? Je jednoduché ležet doma na posteli, koukat do stropu, litovat se a představovat si, jaká to bude pohoda, až se nebudu muset učit. Slabý hlásek mi našeptává: „Ztrácíš čas, takhle se té pohody nedočkáš. Zvedni se a dělej něco!“ Poučená se zvednu a vyrážím žít od začátku – aktivně, zodpovědně, bez jediné ztracené minuty. Cestou mi ujede ruka a zapnu počítač. Zeď Facebooku je posetá nářky mých přátel. Nejsem jediná, komu přijde rozsah zítřejší písemky dlouhý. Bez pocitu viny opět padám na postel. Zase mě strhl dav, jako každý den. Jsem z toho každodenního souboje s leností unavenější, než kdybych plnila všechny povinnosti. **Karolina Mikšlová**
Moravské gymnázium Brno

Jsem cílevědomá, ale nezkontroluji svobodomyslnost

Je zřejmé, že v dnešní době by člověk měl pro svůj úspěch udělat vše, co je v jeho silách. Patřím k cílevědomé skupině studentů, ale mám stále tíživější pocit, že nedokážu zkontrolovat svou svobodomyslnost (dá-li se to tak nazývat) a podřídit ji svým ambicím.

Nemyslím si, že jsem v tom úplně sama. Znáám spoustu lidí, kteří si nasadili tu pomyslnou laťku vysoko a najednou dospěli do fáze, kdy jejich odhodlání polevilo. Musím přiznat, že pro svoji budoucnost nedělám ani z poloviny tolik, kolik bych mohla.

A tady znovu musím zdůraznit, že v tom rozhodně nejsem sama. Možná je to konzumní dobou. Možná jen moc sledujeme filmy, kde hrdina vždy dosáhne toho, co si předsevzal. Možná... ne, určitě se necháváme hýčkat a utěšovat tou známou větou: „Vždyt je čas!“ Potichu vyčkáváme, kdy nás potká to filmové štěstí a my získáme úspěch, slávu, a přitom nehneeme prstem. V tom „velkém“ světě nás čeká obrovská konkurence. Kdesi uvnitř o tom víme, ale držíme se víze, že za námi stojí někdo, kdo pro nás skočí před jedoucí auto, nebo za nás jen půjde na obyčejný pohovor. Bojíme se, že nedokážeme splnit cíl, jež jsme si dali. Potřebujeme se dostat do bodu, kdy nás něco či někdo z téhle představy „vysvobodí“. Můžeme jen doufat, že to nebude pozdě. **Linda Klímová**
Moravské gymnázium Brno

Povinnosti odkládá každý. Vždycky je na co se vymluvit

Chronické odkládání povinností? Nemůžete přece nikoho nutit do práce, kterou dělat nemusí. Ano, jsem student. A ano, většinou dělám úkoly nebo přípravu na test den před termínem, jestli tedy vůbec. Odkládání povinností není žádná nemoc, je to normální chování každého člověka. Právě proto nikdy nemůže být úspěšný komunismus. Základní myšlenka může být dobrá, jít do obchodu a bez ohledu na to, jestli jsem farmář nebo soudce, si vzít, co se mi zlíbí, ale nikdo přece nebude pracovat, když nemusí.

Vždyť odkládání věcí je tak logické! Čím déle odkládám přípravu na test ve škole, tím větší mám šan-

ci, že profesor onemocní. Kdybych se to naučil, tak bych to přece zase zapomněl do doby, než se uzdraví.

Dobře, za pět hodin mám tuto práci poslat, asi radši půjdu ven.

Do háje. Jen deset minut, lituji toho, lituji toho, lituji toho. Ale vždyť se přece nic nestane, když to pošlu později, mám pomalé připojení, e-mail nešel odeslat, dal bych si něco k jídlu. Všichni si

Ale vždyť se nic nestane, když to pošlu později. Mám pomalé připojení, e-mail nešel odeslat, dám si něco k jídlu...

o tom píšou na Facebooku, no jo, nikomu se to nechce psát, tak aspoň nás je víc, hromadné „vypadení“ internetu, to se přece stává často. Mám spoustu času, klíží se mi oči, jen si tak na chvíli lehnu do postele...

Daniel Růžička

Moravské gymnázium, Brno

Jihomoravský kraj

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

Želva, nebo zajíc? Základ je komunikace

V dnešní době se populace rozdělila na dvě věkové skupiny. Přirovnala bych je k bajce o želvě a zajíci. Želvy představují stáří, ale i jakousi moudrost. A zajíci zase mládí a rozvernost. Mnohdy se dívám po ulici a vidím, jak mládí nemají respekt ze stáří, a zase stáří poučuje mládí o tom, jak žít. Je to krásná myšlenka, že by nám měl někdo říct, jak správně žít, ale na to si my, mládí, musíme přijít sami. Pořád nás někdo opravuje a poučuje a pak chce, aby chom my byli

milí, vstřícní a ochotní. Ale není právě tohle konflikt generací? Každý něco chce, avšak nedává nic. Tak jak je to správně? Nijak. Každý by se měl tolerovat, i když je to těžké. Mladí vidí ve stáří pouze mrzouty honící se za nejlepší cenou rohlíku v obchodě. Stáří zase vidí v mládí pouze nevychovanou chátru plýtvající časem a penězi na hloupé věci, flákající se a podobně.

Jak to změnit? Komunikací. Tato nedorozumění vznikají na základě předsudků a negativních zkušeností, ale kdybychom si třeba s babičkou nebo dědou sedli a popovídali si o tom, jací byli, jací jsou teď a jací jsme my, zjistili bychom, že takové rozdíly mezi námi nejsou. Zjistíme, že naši prarodiče také bývali mládí a rozverní. Naši prarodiče zase zjistí, že i my jednou budeme staří, ale musíme si k tomu dojít sami. Třeba si potom každý uvědomí, jak se k jiné generaci chovat.

Anežka Winklerová

Moravské gymnázium Brno

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

V zasetí kaktusů

Napříč západní Amerikou

Moravské gymnázium pořádalo minulý měsíc zájezd do U.S.A., přesněji do Kalifornie, Arizony, Utahu a Nevady. Jakmile naše skupina spatřila Los Angeles, město jako z budoucnosti, únava z 24 hodinové cesty na našich tvářích se zcela vytratila. Byla vystřídána naprostým úžasem. Silnice z letiště byla lemovaná různobarevnými svítícími sloupy, i v pozdních hodinách byly široké ulice přeplněny auty, jejichž cestující cestovali někam za zábavou, snad do některého z všudypřítomných barů. Dalšího dne jsme měli sraz časně ráno a jeli jsme si prohlédnout legendární město. Bylo to oproti českým městům úplně něco jiného. Na upravených trávnících se tyčily palmy a všechno se zdálo mít svůj přesně dodržovaný řád. Jednou z částí Los Angeles je i Hollywood. Studia Paramount Pictures nás pobavila svými atrakcemi, a později večer při západu slunce jsme měli možnost projít se po slavné pláži Santa Monica. Koupat se ale nedalo, teplota vzduchu byla kolem 19 stupňů. Celé velkoměsto na nás po většinu dne působilo velmi příjemným dojmem, ať už kvůli upravenosti či klidnému vzhledu. Bylo zde jen málo zákoutí, vyžadujících úklid. Večer jsem dojeli do hotelu, utahaní jsme hned usnuli.

Druhý den po budíčku v 5:45 jsme se rychle nasnídali, sbalili a dozvěděli z televize, že radioaktivní mrak z Japonska doputoval nad Las Vegas. Opustili jsme Los Angeles a vjeli do nekonečné pustiny. Kam až oko dohlédlo, jen písek, prach a zakrslé keřky. O Americe se říká, že je tu více míst, kde není nic k vidění, než těch, kde něco je. Po dlouhé cestě jsme dorazili do malebného městečka uprostřed pouště Palm Springs /letoviště bohatých důchodců/. Jeli jsme našimi dvěma dodávkami, kterými jsme se po celý zájezd přepravovali. Po krátké pauze na občerstvení u pumpy se jelo dál do národního parku s názvem Joshua Tree Monument, který dostal název podle specifických rozvětvených stromů rostoucích v této oblasti. Obsahuje také rozsáhlé plantáže kaktusů, které jsou, jak jsme se od průvodce dozvěděli, velmi nebezpečné. Doporučil nám, abychom na ně za žádných okolností nesahali. Ale jak praví přísloví, zakázané ovoce chutná nejlépe. Což se projevilo, když jsme se sešli u dodávek. Nejméně polovina lidí měla trny zapíchané v botách, další si je vytrásali z oblečení a jednomu studentovi se dokonce kaktus přichytil na vlasy a do kůže hlavy. Nakonec se ale podařilo vysvobodit se ze zasetí kaktusů a jeli jsme dál do Laughlin City, města hazardu, kde jsme nocovali. Po cestě jsme se ale ještě zastavili ve městě, kde se nacházel opravdový most z Londýna, který si sem Američani nechali přivést z Anglie potom, co se doslechli, že se má bourat. Dnes je z něj turistická atrakce. Rovněž jsme udělali zastávku u skály, která vypadala jako lebka. Většina členů naší skupiny po ní začalo ložit, což se ukázalo jako dobrý nápad po tak dlouhé cestě autem.

Další ráno byl sraz opět brzy a zase jsme celý den jeli. Ale jeden rozdíl zde byl. Dálnice, po které jsme jeli, nebyla jen tak obyčejná silnice, byla to historická Route 66. Cesta po ní byla lemována drobnými obchůdky se suvenýry, ve kterých si většina z nás něco koupila na památku. Co nás velmi překvapilo, byla česká vlajka vyvěšená před jedním z nich. „Že by omyl?“, říkali si všichni, ale možná, že ne. Bylo až podezřelé, kolik Američanů, jež jsme potkali, znalo Českou republiku. Všichni znali naše sportovce a někteří u nás dokonce i

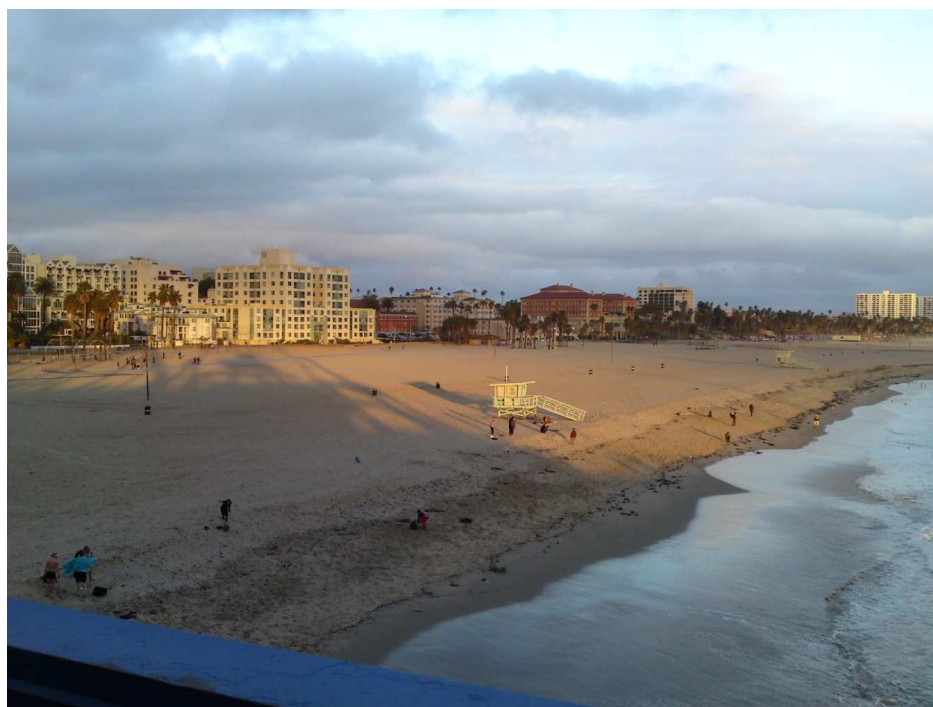
INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

byli! A už jsme se blížili ke světoznámému Grand Canyonu. Jedním z nejlepších zážitků z celé Ameriky byl let helikoptérou nad Grand Canyonem, jehož se zúčastnili téměř všichni účastníci zájezdu. Letěli jsme nad rozsáhlými lesy, které náhle končily a začal kaňon. Sice byl let díky silnému větru velmi dobrodružný, ale všichni jsme si jej bezvadně užili. Hlavně samotný kaňon. Je to taková obrovská členitá díra do země, jejíž útvary jsou velmi rozdrobené. Na délku má přes 400 km a šíře je někde až 27 km! Něco tak grandiózního, tak obrovsky rozlehlého, jsem v životě neviděla. A myslím, že většina lidí také ne. Udělali jsme sice ještě mnoho „foto-pauz“ u Grand Canyonu, ale nic se nevyrovnalo pohledu z helikoptéry.

Poslední den jsme se stavili u přehrady Glen Dam, druhé nejvyšší přehrady v celém U.S.A. Je postavena u dalšího kaňonu, jmenuje se Glen Canyon. Následně jsme velmi dlouho jeli, jen s jednou zastávkou v národním parku Zion s nádhernou přírodou a skalami, vysokými jako mrakodrapy, abychom mohli přijet do města, na které se všichni těšili. Do Las Vegas. V něm jsme měli večerní rozchod, během něhož si všichni stihli projít atrakce jako je vystřelení z nejvyšší věže Las Vegas, bitva lodí a další, stejně jako hotel s kulisami Benátek a namalovaným nebem, které vypadá, jako skutečné. V hotelu je to jako venku a všem lidem chvíli trvá, než pochopí, že jsou pořád vevnitř.

Po noci strávené v Las Vegas se již naše skupina vydala dodávkami zpět do Los Angeles, kde po pauze v obchodním domě jsme nasedli na letadlo a po deseti hodinách doletěli zpět do naší rodné Evropy. Přestup v Londýně a už nás vítá maličká a šedivá Vídeň. Ano, tak mi toto hlavní město Rakouska nyní připadalo.

Amerika je úplně jiný svět, než v jakém žijeme my. Vše je tam upravené, uspořádané a ve městě Los Angeles příjemné, až útulné. Jsem moc ráda, že jsem měla možnost poznat tamější způsob života, a kdybych mohla, určitě se v budoucnu na pár dní vrátím, protože západ U.S.A. je jedním z nejkrásnějších krajů, které jsem kdy poznala.

Na fotografii Santa Monica Beach (autorka Denisa Zlámalová, Tercie)

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

Profesor v zajetí kaktusů

Amerika očima MG

Los Angeles a Hollywood to je něco jako Brno a Modřice

Zastavení první – doprava

První, co vás upoutá na cestě do Los Angeles, při přestupu v Londýně, je velikost obou letišť ve srovnání např. s Vídní nebo Prahou. Letištěm v L. A. projde ročně cca 60 milionů osob a v Londýně to nebude o mnoho méně. Už sám fakt, že na přestup v Heathrow z jednoho terminálu do druhého potřebujete dvacetiminutovou cestu autobusem a poté v rámci jednoho terminálu přejíždíte ještě vlakem, vás překvapí. Lety mezi Velkou Británií a USA jsou jedny z nesledovanějších, tak se připravte na důkladné kontroly při odletu i příletu. Naštěstí jsme všichni „prošli“.

Pohybovat se po západě USA není možné bez auta. Měli jsme k dispozici dvě dodávky pro deset osob. Drtivá většina aut má automatickou převodovku, takže řízení je „celkem pohoda“. Dálnice obvykle tvoří na každé straně čtyři pruhy. Ve státech Kalifornie, Nevada, Arizona a Utah, kde jsme se pohybovali, má krajina charakter polopouště a čerpací stanice jsou v průměru po 60 - 80 mílích. Pan průvodce žertoval, že když na vás přijde „chvilka“, za kaktus se opravdu neschováte.

Maximální povolená rychlost je 110 mil za hodinu a při 10% toleranci více opravdu neusmlouváte. Navíc nesmí v autě nikdo požívat alkohol, ani spolujezdci, řidiči hrozí odebrání řidičského průkazu.

Zastavení druhé – lidé

Lidé jsou v USA obecně více upovídaní než u nás. Třeba v supermarketu při placení se vás klidně pokladní zeptá, jak se máte a pokud jí odpovíte slušně, že dobře a zeptáte se, jak se má ona a ještě něco navíc, může z toho být docela příjemný rozhovor. Nedokážu si představit, jak se mě v pátek odpoledne v pokladně supermarketu prodavačka v Brně ptá, jak se mám a jestli si myslím, že bude zítra pršet.

Většinou hned druhá otázka od všech Američanů směřuje na místo, odkud pocházíme. Vůbec nevdají, že netuší, kde leží ČR. Jeden pán říkal, že ví, kde je ČR. Že byl předloni v Německu a měli jednodenní výlet do té „naší“ země do jednoho celkem historického města, které nebylo ani moc velké, ale na náměstí tam měli takové velké hodiny, kde běhali apoštolové. V duchu jsem si říkal, teď bych chtěl vidět, jak by se tvářili všichni Pražáci.

Jedna slečna zase říkala, že ČR, to je někde tam, kde je Rusko. Vysvětlil jsem jí, že více na západ a ona povídala: „Czechoslovakia“. Já na to, že už jsme se rozdělili na dva státy a ona, ve kterém roce. Překvapilo ji, že už v roce 1993.

Světovým jazykem na západě USA je na druhém místě po angličtině samozřejmě španělština. V Los Angeles a okolí je přibližně jedna třetina obyvatel hispánského původu. S Hispánci se setkáte na každém kroku. Vykonávají totiž všechny manuální práce, tvoří obsluhu restaurací, uklízí na ulicích, pracují na stavbách silnic a domů, tvoří většinu personálu v supermarketech a asi polovinu všech policistů, které jsme potkali. Takže učte se španělsky, na západě USA se vám to bude určitě hodit.

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

Zvláštní povolání, které jsme viděli na vlastní oči jsou tzv. „flagmani“. Při uzavírce silnice stojí jeden flagman na jedné straně uzavírky a má vysílačku a značku s nápisem „slow“ na jedné straně a „stop“ na druhé straně. Na druhé straně uzavírky stojí druhý flagman a do vysílačky říká: „Tak co Karle, pusť ještě pět aut a pak to zastav tak na deset minut“. Náš průvodce si z toho dělal legraci a říkal, že jednou když projížděl kolem flagmana, dělal hloupého a ptal se ho, proč nejsou u uzavírek semaforey. Jaká byla odpověď jsme se nedověděli.

Další zajímavá osoba byl afroameričan, který organizoval fotografování u nápisu „Welcome to Fabulous Las Vegas“. Opět jsem si představoval nějakého mládence, který u nápisu Brno organizuje fotografování skupinek lidí.

Jinak jsou Američané úplně v pohodě.

Zastavení třetí – města

Města v USA nejsou příliš atraktivní. Pravoúhlá síť ulic. Střed tvoří mrakodrapy, kde jsou úřady, sídla bank a významných firem. Když je někde kostel nebo stavba z 19. století, je to obrovská památka. Na své si přijdou snad jen obdivovatelé moderní architektury.

Za absolutní kýč považuji Las Vegas. Hlavní třída, která je cca 8 km dlouhá je lemována hotely, které jsou vždy v určitém stylu (Benátky, Paříž, New York, Luxor apod.) a snaží se originál napodobit do nejmenšího detailu, což v konečném důsledku vypadá dost legračně. Když se u nás řekne hotel, člověk si představí „normálně“ velkou budovu s recepcí, kde se odehrává hlavně ubytování a stravování. Hotely v Las Vegas jsou vlastně celé město v budově (počty pokojů v největších hotelech se pohybují okolo 5 000). Uvnitř např. hotelu Venezian jsou takřka celé Benátky s kanálem a gondolami, ulicemi s umělou oblohou a náměstí sv. Marka, kde se občas objeví i holubi.

Velikost Los Angeles se dá těžko vyjádřit. Samotné město má cca 3,5 milionu obyvatel. Ale k městu patří aglomerace, kterou tvoří dalších zhruba 40 měst (např. Hollywood, Beverly Hills, Santa Monica atd.). Los Angeles a Hollywood to je něco jako Brno a Modřice. Celá aglomerace má okolo 14 milionů obyvatel a to nemluvím o megalopolis „Sanson“ (souvislý pás urbanizovaného území, který se táhne ze San Francisca přes Los Angeles do San Diega). Ten má určitě přes 20 milionů.

Zastavení čtvrté – příroda

Kdyby se Spojené státy zmenšily v poměru tak 1:25 a všechny přírodní památky bylo možné navštívit za jeden měsíc, pak by to nemělo chybu. Bohužel vzdálenosti jsou tak velké, že aby tu krásu mohl člověk uvidět, musí protrpět ty nekonečně dlouhé přejezdy autem.

Navštívili jsme celkem tři národní parky (Yoshua Tree Monument, Grand Canyon, Zion) a všechny byly překrásné. Opět se však projevil americký způsob cestování. Přijet k objektu co nejbližší autem, všechno vyfotit a pokračovat dál. Nejdlejší pěší „procházka“ trvala asi 45 minut.

Grand Canyon vyhloubený řekou Colorado a jejími přítoky je něco, co se nedá velikostně srovnat s ničím co je v Evropě. Nejlépe to vyjádřil náš průvodce, který mně potichu povídal, když jsme se blížili ke kaňonu: „Mezi námi, Grand Canyon, to je díra jako kráva.“ Omlouvám se za ten výraz, ale později jsem mu musel dát za pravdu. Když španělští dobyvatelé došli k okraji kaňonu, poslali dolů zvědy k jednomu kameni, který vypadal velký jako lidská

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

postava. Zvědové se vrátili asi za pět hodin, dolů do kaňonu vůbec nedošli a ten kámen, který se zdál být velký jako lidská postava, byl větší než katedrála v Seville.

Měli jsme to štěstí vidět kaňon z vrtulníku a nedá se to zkrátka popsat slovy, to se musí vidět.

Zastavení páte – nákupy

Někteří účastníci našeho „zájezdu“ považovali nakupování za hlavní aktivitu a atrakci, kvůli které do USA jeli. Proč ne, každý má jiné zájmy. Je pravda, že spotřební zboží je v USA velmi levné a nekupte „to“, když to stojí asi polovinu jako v ČR. Prohlížel jsem ceny v jednom nákupním centru se sportovním zbožím (omlouvám se, ale to asi jediný obchod, který jsem prošel) a nejdražší značkové sportovní boty stály 65 USD (1 USD = cca 18 Kč). Značkový volejbalový míč nejvyšší kvality byl za 25 USD.

Jídlo už tak levné není, i když jak se to vezme. Všem doporučuji restaurace „All you can eat“. Za neskutečně levnou sumu 10 USD můžete konzumovat neomezeně jídlo a nápoje jak dlouho chcete. Neumím si představit takový prosperující podnik v ČR. Oproti tomu např. běžná svačina v rychlém občerstvení (hot dog, bageta, sendviče apod.) stojí 6 – 9 USD. Samozřejmě všude jsou „trochu“ větší balení. V supermarketu jsem marně hledal oplatek nebo čokoládovou tyčinku „normální“ velikosti. Dokonce i krabička tic-tac byla větší než u nás. A pak nemají být Američané tak „zakulacení“.

Tak vidí Ameriku letem světem účastník zahraniční exkurze.

(Autor profesor Martin Hedeja)

(autor Marek Šimek, Prima)

Návštěva Vídně

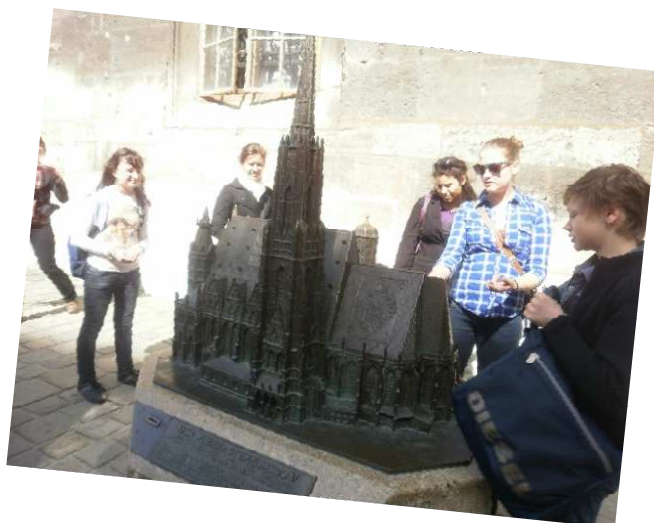
Nejvíce nás však zaujal obraz s názvem „Černá na černé“

Jelikož jsme v prosinci hostili studenty z rakouského gymnázia, čekal i nás teď jednodenní výlet do Vídně. Sraz byl čtvrt hodiny před odjezdem, a protože jsme se všichni dostavili včas, o půl osmé už autobus uháněl směrem k hranicím našich sousedů. Jelo nás jen pět a paní profesorka, takže to byl spíš takový rodinný výlet. Skoro celou cestu jsme prospali, abychom byli fit, a tak nám to rychle uteklo.

O půl desáté autobus dojel na zastávku, my vystoupili a už na nás tu čekala paní profesorka z místního gymnázia. Metro nás zavezlo dvě zastávky před obrazovou galerií, kde byl sraz. Tady jsme se potkali se studenty a společně se vydali za uměním. Na prohlídku bylo mnoho času, ale většina děl nám nic neříkala. Nejvíce nás však zaujal obraz s názvem „Černá na černé“, což bylo jen černé zarámované plátno, „holt moderní umění“.

Po dvou hodinách jsme vyrazili do centra, kde byl rozchod na oběd, a my se po posilnění vydali na další památky. Každý z rakouských studentů měl připravené nějaké zajímavosti o městě, jenže naše němčina není na tak vysoké úrovni, takže nám většinu věcí stejně překládala naše paní profesorka.

Ten den bylo extrémně teplo, takže naše fyzicka pomalu ale jistě opadala. Proto jsme byli vděční za každou možnost si sednout někde na obrubník nebo si koupit pití a zmrzlinu. Okolo čtvrté jsme se rozloučili, dostali ještě šanci nakoupit nějaké suvenýry a potom už hurá zpátky do ČR. Jenže proto, že se náš autobus zasekl v dopravní zácpě, přijel o půl hodiny později. A i když byl výlet skvělý, byli jsme rádi, že už jedeme domů.

(autorky Veronika Floderová & Michaela Šoupalová 1. A)

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

(Autor Petr Hanzl, Prima)

Mezinárodní spolupráce

Literární soutěž

Literární a recitační soutěž se konala za účasti žáků a pedagogů naší partnerské školy v Bratislavě

Nejprve proběhla recitační soutěž, které se účastnilo 11 skupin soutěžících (1.P: Kateřina Adamcová, Terezie Kupcová, Tomáš Humeňanský, Tereza Hlaváčková, Kateřina Hlaváčková, 3.T: Lukáš Mareček, Denisa Zlámalová, Eva Konečná, 4.K: Sára Longová a trio: Dominika Jánská, Dominika Bartošová, Ivana Dvořáková, 1.B Petra Davidová). Poté se porota skládající ze čtyř zúčastněných pedagogů poradila o výsledcích, do kterých byly zahrnuty i výsledky literární soutěže.

Výsledky soutěže:

recitační soutěž:

1. místo: Petra Davidová (1.B)
2. místo: Sára Longová (4.K)
3. místo: Tereza Hlaváčková (1.P)

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

literární soutěž: nižší stupeň: 1.místo: Karolina Girstlová (4.K)
2.místo: Jakub Horáček (1.P)

vyšší stupeň: 1.místo: Anežka Winklerová (2.C)
2.místo: Oliver Kočiščák (3.roč. Slovensko)

Gratulujeme!!!

Seznámení v Benátkách

Náměstí bylo plné lidí. Byly letní prázdniny, a tak v Benátkách byla spousta turistů. Náměstí svatého Marka se hemžilo davy lidí a spoustou nenasytných holubů, hledajících zbytky jídla, co lidem upadli na zem. „Mraveniště“, to bylo to správné slovo, které napadlo Liama, když se díval na davy prodírající se z jednoho konce na druhý. Ve výklencích po stranách náměstí hrála živá kapela. To dotvářelo ještě více chaotickou atmosféru rušného místa. Slunce stálo vysoko na obloze, jakoby hlídalo město pod sebou. Teď je ta správná chvíle, pomyslel si Liam. Obvykle v pravé poledne na náměstí bylo nejvíce lidí, obzvláště teď v létě a v období karnevalů, nastala správná doba pro Liama. Vmísil se ladně do davu, ostatní lidé mu tvořili jakousi stinnou oponu. V davu se choval jako ryba ve vodě. Naprosto ladně se prodíral davem, nikým nevnímaný, nikým nepostřehnutelný. Přesně tak, jak je zvyklý.

Na druhé straně náměstí se ponořil do stínu postraní uličky, dost úzké na to, aby sem nedopadaly paprsky poledního slunce a tím pádem byla dost neatraktivní pro turisty. Liam se ještě pro jistotu porozhlédl, jestli v uličce není další neočekávaný host. Někomu nezasvěcenému by se Liam zdál jako kočka střežící si své místečko. Stále sem doléhal ruch z náměstí, hlasy, hudba, zpěv, šustění holubích křídel a šplouchání nedalekého moře. To vše teď znělo jaksi z povzdálí, jakoby Liam vstoupil do určité bubliny sobě vlastní, jakoby jej město chtělo informovat, že je stále tam, ale on přestal být jeho součástí. Liam vytáhl ruce z kapes a s nimi i jejich obsah. Rozevřel dlaně a podíval se na kořist, ještě nedávno ukrytou v kapsách.

„Jeden mobilní telefon, dvě peněženky a nějaký ty drobný... jo a ještě hodinky...“, přeříkával si nahlas a povzdechl si. „Zas nic moc. Za tohle toho moc v zastavárně nedostanu.“ Zanaříkal Liam a vrátil odcizené předměty z rukou zase do kapes. Liam už dlouho žije v jednom téměř rozpadlém opuštěném domě v Benátkách. Vlastně od doby, co jej rodiče vyhnali z domu. Od té chvíle se poflakuje po Benátkách a okrádá turisty. On sám tomu říká: „Jejich služba Benátkám“. Ale moc dobře ví, že krást je špatné. Jenže práci mu nikdo nechce dát. Povzdechl si a pomalým krokem vykročil zpátky k ústí uličky s Náměstím svatého Marka. Zastavil se u pomezí mezi stínem a slunečními paprsky dopadající na dlažbu. Porozhlédl se po kolemjdoucích a opět následoval melancholický povzdech. Chystal se vykročit ze stínu a vrhnout se do jasu, kde jej mohl každý vidět. Chystal se opustit svého nejlepšího přítele a zároveň ochránce. Stín.

Jedním jistým krokem překročil pomyslnou hranici mezi bezpečím a okolním světem. Šum náměstí jakoby najednou zesílil. Liam teď slyšel všechny zvuky hlasitější a ostřejší než

Jihomoravský kraj

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

předtím. Vmísil se opět do davu. Opět se snažil nalézt nechráněné kapsy, batohy, kabelky nebo cokoliv, kde by našel něco cennějšího. Zahlédl jednu holčičku, měla batoh na zádech s jemně pootevřeným zipem. „Jo, je to malá holka, není to vůči ní fér, ale... musím to zkusit.“ Chvilku Liam sváděl sám se sebou morální boj, jenže prohrál. Šel tedy pokud možno co nejnenápadněji k té holčičce. Už natahoval ruku s nadějí, že bude tak rychlý, jak bývá a doufal, že dívka nosí v batohu něco cenného, když v tom jej někdo chytil za ruku a jemně, ne agresivně, mu ji strhl zpátky k jeho tělu. Liam poznal, že to nemůže být muž, který mu zabránil v okradení dívky, cítil jemný dotek a uvědomil si, že tak hladký dotek musí patřit ruce ženy, možná ještě dívky. Zalekl se. Báł se, aby to nebyla dlaň někoho z orgánů státní správy a on se nedostal do vězení. Vzhlédl. Nikdo u něj již nestál. Pouze kolem se dál pohyboval dav. Liamova oběť už byla u rodičů. Zvony na nedalekém paláci začaly odbíjet poledne. Vše bylo tak, jak má být.

Pouze Liam se rozhlížel a otáčel okolo sebe ve snaze zahlédnout kohokoliv, kdo mu zabránil v pohybu jeho ruky a snaze okrást malou dívku. V tu chvíli v davu zahlédl dívku. Měla snědší pleť. Dlouhé, dokonale rovné černé vlasy a široké sluneční brýle. Díky nim Liam neviděl dívce do tváře, ale připadala mu tak stará jako on. Dívala se na něj. V tu chvíli se pro Liama zastavil svět. Připadalo mu jako dlouhé minuty, co se s dívkou na sebe dívali. Dívka se otočila. Její vlasy se pomocí větru a pohybu zavlnily a najednou Liamovi zmizela ze zorného pole. Jakmile se neznámá ztratila v davu, Liam si uvědomil, že zvony stále odbíjejí a pohled, který mu připadal jako věčný, trval sotva dvě tři vteřiny. Vydal se davem s nadějí nalezení té záhadné krásky. Celé město jakoby chtělo zakrýt jakékoliv stopy po ní.

Liam se tedy vydal pryč z náměstí a toulal se úzkými uličkami po zbytku Benátek. Celý den byl stále myšlenkami na Náměstí svatého Marka v době pravého poledne. Stále cítil jemný dotek dívčiny dlaně na svém zápěstí. Pořád přemýšlel nad událostmi dnešního dne. Dokonce si ani nevšimnul cesty slunce po nebi a neuvědomil si tak, kolik je hodin. Bylo už k večeru. Stmívalo se, Liam vytáhnul jednu z ukradených peněženek a vzal z ní nějaká Eura. Došel k nejbližší pizzerii a koupil si pizzu „, aspoň něco, když už nic“ pomyslel si a vydal se k domu, ve kterém přespával. Po cestě však stále očima hledal dívku. Nenašel ji. Přišel domů. Uložil se ke spánku, ke své smůle pořád nemohl přestat myslet na dívku. Nakonec, když usnul, se mu o ní i zdálo.

Liam byl na louce. Cítil vůni právě vykvetlých květin. Tráva byla pokryta ranní rosou. Stébla trávy jej příjemně chladila do bosých nohou. Cítil každou kapku vody, každé stéblo zelené trávy ohýbající se pod jeho nohama. Zafoukal vítr, byl to lehký jarní vánek a přivál sebou novou vůni. Liam se nadechnul. Ucítil vůni deště, květin a ještě nějakou, která tam nepatřila. Porozhlédl se. Všimnul si slunce nakukující zvědavě přes okraj krajiny. Liam se na chvíli zadíval na slunce. Byl to krásný pohled. Opět se do něj opřel lehký vánek a ucítil opět tu zvláštní vůni. Otočil se po směru, ze kterého vál vítr. Na kraji louky uviděl sedět jakousi postavu. Seděla v zelené trávě zády k Liamovi. Dlouhé černé vlasy měla všechny rozprostřeny na zádech. V lehkém vánku se její vlasy občas zatetelil, jakoby se radovaly z doteku větru. Dívala se na nebe a zlatý kotouč na něm. Liam se pomalu vydal hebkou trávou k dívce. Každý jeho krok na trávě zašustil. Obával se každého zvuku, aby náhodou nenarušil poklidnou atmosféru tohoto místa. A také aby nevylekal dívku sedící v trávě. Našlapoval co nejlehčeji a nejtíšeji. Už byl téměř u dívky, když uslyšel zvuk zvonu. Zvuk byl jako ostrý střep do ticha panujícího v jeho snu. Dívka se na něj otočila. Opět měla sluneční brýle zakrývající velkou

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

část dívčina obličeje. Aniž by si ji Liam dokázal prohlédnout, uslyšel znova bolestný zvuk zvonu. V tu chvíli se probudil.

Posadil se. Rozhlédl se kolem sebe a několik vteřin nevěděl, kde se nachází. Uslyšel další dunivý ohlas zvonu, který o sobě dával docela příšerným způsobem znát. V tu chvíli se uvědomil, co právě prožil. „Byl to jen sen.“, zklamaně si sám pro sebe řekl a donutil se vstát z postele a upravit se. Vyrazil opět do města. Koupil si nějaké pečivo na snídani a toulal se městem. Normálně by myslel na to, jak sehnat peníze, ovšem dnes ne. Myslel na včerejšek a na svůj sen, co se mu zdál. Celý den prožil v mlze, ne doslova, pouze mu to tak připadalo. Okradl další turisty, ale nějak se tím nezabýval, počínal si spíše automaticky než vědomě. Ani se mu nechtělo a bylo mu jedno, jestli večer bude mít na večeri nebo ne. Stále myslel na tu záhadnou krásku. Tak to pokračovalo několik dní.

Blížil se čas karnevalu. Ve městě se to teď hýřilo lidmi ve velmi zvláštních kostýmech. S maskami na tvářích. Mnozí vypadali jako ze špatného snu, jiní měli masky tak krásné a dokonalé, až by na ně člověk dokázal koukat celý den. Benátky rázem ožily barvami a veselím. Zvuky karnevalu najednou vytvářely kulisu 16. století, doby největší slávy Benátek.

Liam se procházel ulicemi. Jeho tělo bylo bez duše a duše bez těla. Nemohl z hlavy vyhnat tu jedinou osobu, která jej kdy takto poblouznila. Sám se i často přistihl, jak doufá v další setkání s ní, jak dychtí po dalším, byť jen lehkém doteku jeho kůže s její. Celé jeho tělo toužilo po jejím doteku, pohledu, čemkoliv. Procházel se opět po jeho oblíbeném místě, po náměstí Svatého Marka. Díval se na postavy v maskách. Každá z nich měla svoji funkci. Každá byla jiná a zároveň si všechny byly tak podobné. Bavily kolemjdoucí turisty a samy utvářeli výbornou atmosféru. Hudba z nedalekých výklenků se linula mezi davy a mísila se vzrušenými hlasy turistů. Liam zahlédl svoji další oběť. Párek mladých manželů, na dovolené. Vydal se k nim, i když odtrhnout oči od těch nádherných masek bylo těžké. Ladně jako šelma jdoucí po své kořisti se vydal k páru. Byl téměř u nich, když v tom se jej někdo dotknul. Dotek na jeho ruce byl lehký a hřejivý. V dlani ucítil nějaký předmět. Spíše papír. Do ucha mu kdosi sladce zašeptal: „Příště laskavě neokrádej ostatní...“, ten hlas, Liamovi z něj přejel mráz po zádech. Byl tak sladký a zároveň jemný a tichý, jakoby sám vítr mu našeptával. Ta slova se mu vryla do paměti. Přeběhlo mu myslí, že ten hlas nemůže patřit nikomu jinému než andělovi. Nikdo jiný by takový hlas nemohl vlastnit. Než se vzpamatoval, ucítil v ruce pouze předmět. Žádný hřejivý dotek, pouze cosi v dlani. Podíval se na to. Byla to rulička 50-ti eurovek.

Zvedl oči od bankovek a podíval se, kdo mu je dal. Uviděl však jen několik osob v maskách. Projel je pohledem. Jeho oči se zastavily u jedné. Šla ladně a pomalu směrem od něj. Šaty tvořily dojem, že se vznáší. Liam se za ní vydal. I když pospíchal jak nejvíc mohl, stále byla o krok napřed. Až na druhém konci náměstí se mu ji podařilo dostihnout. Chytil ji za ruku a donutil ji tak se zastavit. Zastavila se a otočila se na něj. Byla krásná. I přes masku Liam věděl jak úchvatná její tvář je. První co jej upoutalo, byly jasně zelené oči. U někoho s tak karamelovou pletí to bylo dost nezvyklé. Její pohled byl až uhrančivý díky barvě jejich duhovek. Její maska byla bílá, jen po vrchních okrajích se vinuly jemně modré žilky. Kontrast její pleti a masky byl dokonalý. Obličej jí rámovalo několik vlnitých hnědých pramínek vlasů, které spadaly z úhledně staženého drdolu. Oční stíny i rty se jí při doteku slunečních paprsků třpytily jako poseté miliony malých diamantů. Její šaty měly značit renesanční módu. Měla na sobě dokonale padnoucí korzet, upozorňující na její již tak

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

dokonale štíhlou postavu. Rudé šaty nebyly jako od ostatních maskovaných účastníků karnevalu přezdobené a přehnané, nabíraná sukně jakoby k té dívce patřila, jako ke kočce patří drápky. Zbylé části jejího těla, které nebyly zahaleny šaty se též třpytily. Liam uvažoval, jestli se mu to nezdá nebo jen dívka použila stejný trik jako ostatní a odlesky světla, nebo aspoň iluzi odlesků si vytvořila uměle krémy z drogerie. I když Liamovi připadalo, že její kůže se tak leskne přirozeně. Dokonalost jejího kostýmu završil tmavě zelený pláštík jemně položený na útlých ramenech a s kapucí jemně položenou na jejích vlasech.

„Kdo jsi?“ zeptal se Liam, když se mu konečně rozeběhlo srdce a našel hlas.

Ethanův příběh II.

Den jako každý jiný, Ethan se zrovna vracel ze školy, tedy z práce. Pro upřesnění, i když je Ethanovi teprve 18let, už vede školu pro nadané děti. Tak tedy se večer vrátil domů, očekával, že na něj jako vždy bude čekat jeho manželka Joyce. Aby bylo jasno, Joyce je také 18 let a nejsou manželé, protože by se museli vzít, například kvůli dítěti nebo podobně, ale protože její rodiče jsou silně věřící a jednou přišli za svojí dcerou, tehdy jí bylo 17, a řekli jí, že je dost stará na to, aby byla svobodná, a že jí už našli manžela, jenže tehdy už chodila s Ethanem, a proto, aby ji on neztratil, požádal její rodiče o její ruku. A tak se vzali.

Ale zpátky k tomuto příběhu. Ethan se vrátil domů, kde na něj měla čekat Joyce, jenže nečekala. Většinou, když někam odcházela, mu zavolala nebo napsala vzkaz, kam jde. Ethan se tedy podíval po bytě, jestli náhodou na nějakou takovouto indicii nenarazí. Nic nenašel. Prohledal celý byt, ale žádný náznak vzkazu.

To se Ethanovi opravdu nelíbilo. Není paranoidní, jen opravdu opatrný, protože ví, že spousta lidí jej nemá ráda. Ať už kvůli tomu, kdo je, co dělá nebo dělal a tak podobně. Takže samozřejmě se začal o Joyce obávat. A dost oprávněně. Nahmatal tedy mobil, který měl v kapse a vytočil číslo jeho milované. V telefonu se však ozvalo pouhé „volaný účastník je nedostupný“, což se mu už opravdu nelíbilo. Zkusil tedy zavolat jejím rodičům, ale ti s ním nemluvili už hodně dlouho.

Ethan měl špatný pocit. Když vyčerpал všechny své možnosti, uchopil do dlaně přívěšek, který se mu skrýval pod tričkem, zavřel oči a soustředil se jen a jen na Joyce. Cítil, jak vzduch kolem něj změnil, jak půda pod jeho nohama se změnila ze dřevěné podlahy na betonový chodník. Otevřel oči a pustil přívěšek z dlaně. Ocítl se blízko jejího rodného domu. Porozhlédl se tam. Nikde nebyla. Opět zopakoval stejný „trik“ s přívěskem. Abych to vysvětlila, přívěšek, který má Ethan na krku, je magický. Dokáže přenést svého majitele na různá místa, a hlavně do různých časových linií, díky nim strážci vykonávají své povolání a chrání přítomnost, a i když Ethan už strážce není, tedy tvrdí to, ale vždy jim pomůže, stále má svůj přívěšek. Přívěšek jej přenesl na další místo spjaté s Joyce. Bohužel na žádném nebyla. Ethan začal být čím dál tím více zoufalejší.

Po dlouhých dnech plných zoufalství, jej přívěšek přenesl na opuštěné místo. Ocítl se na betonovém parkovišti. Bylo prázdné a rozbité. Na spoustě míst betonem prorůstala tráva. I okolí bylo dosti zanedbané. Otočil se a viděl opuštěnou cihlovou budovu, byla opravdu velká, se spoustou rozbitých oken a v celkově dezolátním stavu. Byla to budova nemocnice. Hodně staré nemocnice, jak si Ethan přečetl na štítu nad vchodem. Nacházel se tam nápis „Nemocnice svaté trojice v Oast Clyde 1815“. Ethan se tedy vydal ke vchodu. Dveře byly čímsi

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

zabedněny, dřevo bednění bylo už dost staré, takže pro něj nebyl problém je otevřít a vejít do budovy. Byl velice opatrný. Rozprostřel svoji mysl, jak nejdál mohl a snažil se nalézt známky Joyce nebo kohokoliv jiného.

Víte, Ethan má dvě schopnosti, jako ostatní strážci, on byl obdařen schopností telekineze a telepatie. V telepatii je opravdu dobrý. Nejen, že slyší myšlenky ostatních, ale může je také měnit. Díky této schopnosti dokáže lidem poskytnout informace, které chce, aby věděli, slyšet, co on potřebuje od ostatních slyšet a dokáže tak i „vycítit“ ,kde se kdo nachází.

Dlouho procházel zpustlé chodby staré nemocnice. Nahlížel do každé místnosti a každé chodby. Nikde ani živé duše. Prošel celé pravé i prostřední křídlo nemocnice. Byla opravdu rozlehlá. Nakonec se dostal do levého a podle pohledu nejpouštěnějšího křídla. Zdáni však klame. V jedné chodbě ucítil náznak cizí mysli. Popravdě několik. Všechny byly dost slabé, ale i tak se Ethan vydal za těmito náznaky mysli. Snažil se jít co možná nejtíšeji , což bylo opravu těžké. Stará prkna tvořící části podlahy varovně skřípala při kontaktu s Ethanovou vahou. Po několika desítkách metrech poznal mysl Joyce a ještě jedné osoby. Byly slabé, ale poznal je. Našel dveře, z kterých věděl, že se obě postavy nacházejí. Zkusil dveře otevřít, držely. Použil tedy telekinezi , aby je otevřel. Nabídl se mu pohled do temné místnosti, dosti malé a uprostřed ní seděla na zemi jeho matka Tanis. Ta ho až tak nezaujala. Neměl se s ní zrovna v lásce. Nikdo nechápal proč. Ale to jsme opět jinde. Tanis klečela na zemi uprostřed místnosti a v náručí držela plačící Joyce.

Tanis se snažila Joyce upokojit, ale evidentně se jí to moc nedařilo. Najednou byla Ethanova opatrnost ta tam a on se vrhnul do středu pokoje k Joyce. Jemně šeptnul „Joyce“ a klekl si na zem. Jemně ji pohladil po zádech. Opravdu jemně. I přes to Joyce ucukla před jeho dotekem. Nepodívala se na něj, pouze se více přikrčila k Tanis a dál plakala. Ethana tato reakce dost zaskočila, a i přes jeho nechuť dívat se, či jinak komunikovat s jeho matkou, podíval se na Tanis. Ta pouze jeho pohled oplátila a dál utěšovala Joyce. Ethan chtěl něco říct, když v tom se dveře do místnosti zavřely, místnost ještě více potemněla a kolem tří osob, teď sedících na zemi se rozprostřel kouř.

Ethan se probudil na zemi. Joyce byla schoulená na posteli, namáčkutá co nejvíce do rohu. Objímala si skrčená kolena. Obličej měla schovaný částečně za kolena a částečně pomocí rozčuchaných vlasů. Jemně vzlykala. Ethan se zvednul na loktech a podíval se na Joyce. V ten moment jakoby se mu zavrtal střep do mozku. Ostrá bolest mu prostupovala celým tělem hadí jed. Po malém okamžiku si však uvědomil si, že necítí přítomnost Joyciny ani Tanisiny mysli.

„Ten kouř, je to něco jako inhibitor. Zabraňuje používání schopností. Za chvíli si zvykneš.“ Ozvalo se někde za Ethanem. Ten hlas znal, byl to hlas dokonale ovládající lidi. Ten hlas vás mohl klidně donutit zabít a ani by vám to nepřišlo divné. Byl to hlas Tanis. Hlas Ethanovy matky. Ethan se rychle otočil na Tanis, která se skrývala ve stínu „ už jsme si docela zvykly“ dodala.

„Co tady děláš ty?“ zeptal se Ethan. K jeho překvapení zněl jeho hlas jakoby se bavil s někým koho důvěrně zná a nevdá mu, a ne jakoby se bavil s osobou, kterou z celého srdce nenávidí. To jej zaskočilo. Inu, koho ne?

„Starám se tady o tvoji ženu“ naprosto klidně dodala Tanis. Jen pro informaci je to psychiatr, takže zvládá dost absurdní situace s určitým nadhledem. Ethan se podíval na Joyce a dost nemotorně vstal. Ještě pořád se mu dost motala hlava, ale to ho nezajímalo. Popošel k posteli na níž se choulila Joyce.

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

„Joyce...“, řekl tiše Ethan a sednul si na kraj postele. Natáhnul k ní ruku, ale Joyce opět ucukla. Pohled na to jak před ním ucukává jeho vlastní žena, osoba kterou nejvíce miluje, ho ničila. Najednou se vedle něj objevila Tanis a pohládila Joyce po ruce a ta se k ní schoulila. Tanis opět začala Joyce hlady po zádech a uklidňovat ji. Strávili takhle dost dlouho a Joyce ani jednou nezvedla hlavu, aby se na Ethana podívala, nepřestala vzlykat a nepromluvila na něj. Takže Ethanovi zbývalo pouze jediné, bavit se s Tanis, a vymyslet jak z celé situace ven.

Naštěstí na Ethana ta droga obsažené v kouři nepůsobila na tolik jak by měla. Dostal teprve první dávku a naštěstí jej podcenili. Sedl si tedy ke stěně, zavřel oči a soustředil se na Katie, jeho dvojče, tedy dvojevaječné dvojče „Katie? Jestli mě slyšíš, prosím, jsme zavření ve staré nemocnici. Potřebuju, abys sem přišla. Potřebujeme pomoc.“ A doufal, že Katie uslyší jeho prosbu. Naštěstí pro ně, Katie opravdu Ethana uslyšela a dostala se docela rychle do nemocnice, díky Ethanovu docela detailnímu popisu.

Otevřely se dveře do místnosti s uvězněnými a dovnitř se dostala Katie, zavřely se za ní dveře a ona všem dala nemocniční roušky, právě včas, do okolí, teď již čtveřice, se začal řinout kouř. Díky rouškám na přítomné kouř nepůsobil, takže Katie pomohla Ethanovi vyrazit dveře a zneškodnit strážce u nich. Pak Katie zůstala s Joyce a Tanis, a Ethan se vydal najít ty, kteří je tam věznili. Droga nepůsobila dlouhodobě, takže se Ethanovi vrátily schopnosti a on teď přesně věděl, kam jít.

Procházel chodbami nemocnice. Teď už ne prázdnými. Občas se ho pokusil zastavit nějaký z dosti urostlých chlapů, evidentně někdo z posluhovačů toho hlavního padoucha. Bohužel pro ně většinou skončili v bezvědomí na zemi.

Až došel Ethan před jedny dveře, odkud cítil dost silnou mysl. Rozrazil je a vstoupil dovnitř. Ocítl se na operačním sále a zároveň laboratoři. Na operačním stole byla stále krev. Ethan vyrušil muže, asi kolem 40let. Jmenoval se Melan, ale to Ethan nevěděl, věděl však, že to je osoba, která je vězní.

„Ahoj Ethane!“ Otočil se na Ethana Melan. Evidentně ho trochu zaskočilo, že se Ethan dostal z cely. V tu samou chvíli se Ethana chopili dva muži. Jejich sevření bylo pevné. Ethan cítil jak prsty spočívající mu na pažích se mu zarývají do svalů a vytváří tak pohmožděniny.

„Co jsi udělal Joyce?!“ dost příkře začal Ethan.

„Musel jsem jí upravit hladinu hormonů. Docela se mi to nehodilo k mému pokusu.“ Odpověděl téměř potěšeně Melan, když si vybavil, co vše dělal Joyce. Živě si představil, jak Joyce leží na operačním lůžku a on se chytá ke svému zákroku. Celou dobu Ethan Melanovi viděl do hlavy a teď se Malanovi představy zjevovaly i Ethanovi a on tak mohl vidět celý výjev. Dokonce i cítil tu Melanovu radost. To ho naštvalo ještě víc, ale zatím se držel. „Víš, byla těhotná. Chuděrka malá, takové neštěstí. Tak jsem jí trošku pomohl.“ Melanův hlas, výraz a gesta naznačovaly, jak jej těšilo, co Joyce udělal.

„Co jsi jí provedl?!“ zopakoval Ethan. Tentokrát již na svého protivníka zařval.

„Ječela jako malá děvka!“ Pokračoval zasněně a pobaveně Melan. Užival si jak se Ethan rozčiluje. To však ještě nevěděl, že Ethan už nemá tu drogu v sobě. Najednou všechno sklo v místnosti prasklo a rozletělo se na mnoho malých kousíčků. Střepey rozbité na kousky různých velikostí létali po celé místnosti. Melan poznal, že Ethan už není pod vlivem drogy blokující jeho schopnosti. Sáhl tedy na stůl pro nějakou injekci a vzal ji do ruky „Tak a teď vyzkouším tebe“ a pokusil obsah injekce vstříknout Ethanovi do ruky. Už se jehla těsně dotýkala Ethanovi holé ruky, když najednou injekce skončila zapíchnutá v ruce jednoho

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

z chlapů držících Ethana. Ten zaúpěl a sesunul se v bezvědomí na zem. Tím se Ethanovi uvolnila jedna ruka a už pro něj nebyl problém zasáhnout druhého chlapa tak, aby i on uvolnil své sevření. Čehož i docílil. Muž zavrával a Ethan jej telekinezí odhodil za dveře a ty se zavřely.

Melan couvnul ke stolku, na kterém měl chirurgické nástroje. Ethan se díval na Melana, v jeho očích ani tak nezračil vztek, který samozřejmě měl, ale dalo by se to popsat jako šilenství. Čiré šilenství, které pohltilo Ethana jako zhoubný nádor.

„Čím si to zasloužila?“ Šel Ethan proti Melanovi. Šel z něj autoritativní strach. Když mu Melan neodpověděl, zopakoval otázku o hodně hlasitěji a naléhavěji.

„Prostě se mi hodila“, odpověděl Melan rádoby lhostejně, ale jeho oči prozrazovaly, že se začal Ethana bát. Ethan se k Melanovi pořád blížil a ten se snažil ustupovat. Jeho pokus o ústup však zmařila zeď.

„Co jsi zač? A co tu všechno děláš?“ otázal se ho Ethan už těsně u něj.

„Jsem vědec. Copak jsi to nepoznal?“ očima naznačil obrys místnosti. „Joyce je dobrý pokusný králík. Ale docela mi svou přítomností maříš mé plány. Měl jsem s ní něco přichystaného.“

„Ty nejsi vědec. Ty jsi něco příšerně odporného!“ Ethan vzal z nejbližšího stolu kus střepe, chytil druhou rukou Melana pod krkem. „Ubližuješ nevinným, a za to budeš pikat!“ A ostrou hranou skla řízl Melana do krku těsně nad ruku, kterou jej Ethan držel. Z ranky se začala řínout krev, rudá řídká krev. Melan se okamžitě začal dusit pod přívalem horké tekutiny z jeho krku. Ethan cítil Melanovu krev na své ruce. Byla horká. Melan vydával bublavé zvuky naznačující, že se mu krev dostává do dýchacích cest a on se pomalu dusí. Byl to odporný bublavý zvuk. Místností se rozlehla kovová vůně krve. Ethan si užíval pohled, jak v Melanových očích střídá pohrdavost děs a děs jemné náznaky smrti „Teď už nikomu neublížíš.“ A vrazil sklo Melanovi do srdce. Jeho oči pohasly a Melan se poddal gravitaci. Jeho bezvládné tělo se sesunulo na podlahu, jako by nevážilo téměř nic.

Ethan se podíval po laboratoři a poslal Katie zprávu, ať dostane Joyce s Tanis pryč, i když ta to už určitě udělala. V místnosti se ještě nacházela dřevěná bedna s injekcemi plnými drogy, kterou dostávali na zablokování schopností. Tak nějak Ethan vycítil, že by bylo dobré je mít. Vzal je tedy a odcházel ze dveří laboratoře, když se ještě ohlédl a pomocí telekineze smíchal všechny chemikálie, které se při rozbití skel zkumavek rozlily do mnoha kaluží. Ty při smíchání vzplály a on se vydal po chodbách ven z té příšerné budovy. Za ním se zatím pomalu rozhořoval chemický požár, spalující vše, na co přijde.

Ethan vyšel z budovy a tam na něj již čekala Tanis, Katie a Joyce. Ethan se podíval však pouze na Joyce. V tu chvíli mu výraz i oči změkly. Byl to zase ten starý Ethan. Avšak Joyce se na něj nepodívala. Pouze se podpírala o Tanis a Katie. Ethan k nim přišel, a i když Joyce se pokusila Ethanovi ucuknout objal ji a zašeptal ji „Už je všechno dobré srdíčko. Už se nemusíš ničeho bát, srdíčko.“ A poté co se nechala, vzal ji do náruče a ona se k němu stulila, jako by chtěla každý kousek tepla jeho těla.

Za nimi se zatím budova rozhořela naplno. Žár a plameny požíraly dřevěné části budovy jako ni. Tanis se podívala na budovu nemocnice a zeptala se Ethana: „Co se stalo?“ „Už nikomu neublíží“, řekl tvrdě Ethan a políbil Joyce jemně do vlasů. Aby se Ethan ujistil, že bude Joyce v pořádku, vzal ji rovnou do nemocnice. Do normální nemocnice. Odvezli si Joyce na nějaké vyšetření a uložili ji na pokoj. Ethan za ní přišel. Ležela na posteli, odvrácená

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

od dveří a hlavně od Ethana. Od doby co ji unesli na Ethana nepromluvila. Ethan si nebyl jist, jestli pláče, spí nebo jen prostě leží a snaží se nevnímat okolí a hlavně jeho.

„Joyce, už je dobře. Už je vše za tebou. Jsi v bezpečí“, zatímco ji říkal uklidňující věty, došel až k ní, přisunul si židli k její posteli a jemně ji vzal za ruku. Joyce opět nic neřekla. A nepromluvila jediné slůvko dlouho. Tak mluvil Ethan. Snažil se na ni mluvit. Říkat jí něco pěkného, něco co by jí pomohlo. Po dlouhé, velice dlouhé době Joyce ochraptěle promluvila.

„Ethane, je mi to líto... nevěděla jsem jak ti to říct. Jak bys reagoval...“ Ale Ethan ji zarazil.

„To je dobré Joyce. Vím to. Stalo se a život jde dál.“ Snažil se ji nějak uklidnit. Joyce se na něj konečně podívala. Oči měla plné slz. Ethan ji objal. Pokusil se ji uklidnit, aby neplakala.

(Autorka Sára Sträterová, Prima)

Moravské gymnázium podpořilo vánoční sbírkou maminky v krizi

V pátek 4. února předali zástupci Moravského gymnázia sdružení Na počátku výtěžek sbírky, která se konala v předvánočním čase minulého roku. Celková vybraná suma činila 7300 korun. Sběrka však nebyla zaměřena pouze na finanční pomoc. Do tisíců jde i hodnota materiálu, který se na podporu maminkám a jejich ratolestem také podařilo vybrat. Šlo zejména o hygienické potřeby pro nejmenší děti: krémy, plenky, ubrousky, pudry, mýdlo, ale také oblečky pro kojence či šampony a jinou základní drogerii pro jejich maminky. Prostřednictvím tohoto časopisu děkujeme všem přispěvatelům, kterým nejsou lhostejné osudy druhých.

Požádali jsme fundraisera Tomáše Bendla o představení občanského sdružení.

Na počátku, o.s. je nestátní neziskovou organizací, která od roku 1994 působí ve službách pro rodinu a sociálních službách (za svoji práci jsme získali již řadu ocenění např. od Evropské unie pro lidská práva, nebo Výboru dobré vůle-Nadace Olgy Havlové). Naší cílovou skupinou jsou těhotné ženy v tísní, které si přejí své dítě donosit, ale ve svém přirozeném prostředí k tomu nemají podmínky. Jsme registrovanými poskytovateli sociálních služeb. Provozujeme poradnu pro těhotné ženy, azylový dům s utajenou adresou a služby následné péče. Pracujeme i s nezletilými dívkami a pomáháme zajistit případnou adopci. Naším azylovým domem prošlo již více jak 100 maminek. V poradně poskytujeme více než 200 intervencí ročně. Více o nás na <http://www.napocatku.cz>

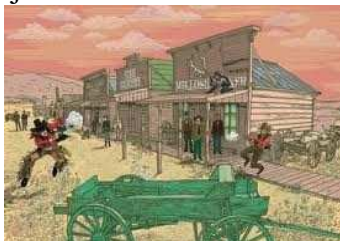

Naši nejmladší studenti představují svůj talent

Deník ze západu

Jmenuji se Sam, jsem přítel všech indiánů. Bojuji proti banditům a vrahům, kteří se snaží vyhladit všechny indiánské kmeny, pokud jim nedají určitou půdu. Nejhůře je válkami postižen kmen Ponků.

Když jsem přijížděl do jejich osady, najednou jsem odněkud z hor uslyšel výstřely z pušek. Co nejrychleji jsem přijel do osady. Když jsem dojel, můj zrak upoutal pohled na zabitého náčelníka, vedle něj leželi dva bojovníci s puškami. Po chvíli ticha a smutku na mne promluvil šaman: „Same, my moc dobře víme, kdo zastřelil našeho náčelníka byl to muž, který napadá naši osadu dlouhý rok. Jmenuje se Fred a žije v Arizoně.“ „Nebojte se, pomstím vašeho náčelníka“, pravil jsem.

Ještě onoho večera jsem se vydal do Arizony, jel jsem velmi dlouho, takže jsem dorazil až ráno. Když projížděl prvním městem, něco se mi na něm nezdálo, bylo zchátralé a opuštěné, jenom v salonu leželo na stolech pár opilých banditů.

Když jsem přijížděl do druhého města, byl jsem tak dvacet metrů od prvního domu a někdo mi ustřelil klobouk ihned jsem seskočil z koně a vystřelil za okamžik se bandita s výkřikem svalil na zem. Potom jsem šel do saloonu na malou whisky, ale najednou mne zastavil rozhovor z nedaleké pošty, podíval jsem se oknem dovnitř, uvnitř bylo několik banditů, jeden, asi jejich šéf seděl na stole, nahlas četl telegram.

Nazdar Frede, máme tu problém do tvého města přijel
jeden zelenáč, chce tě zničit, je to přítel Ponků
jmenuje se Sam, nosí u sebe dlouhou pistoli a za opaskem
nosí indiánský nůž, když ho zabiješ, odměna tě nemine.
Rudý Gentleman

V tu chvíli jsem věděl, že je zle, ale zároveň jsem pocítil radost, že jsem Freda objevil. Skryl jsem se do úzké uličky, kam nebylo odnikud vidět a horečně jsem přemýšlel, jak se dostat Fredovi na kobytku a vůbec, kdo je ten Rudý Gentleman? Když jsem si už myslel, že na nic nepříjdu, v tom mě to napadlo. Říká se, že nejlepší obranou je útok. Takže to vyzkouším. Ale nejprve se musím nějak zajistit, protože je jasné, že Fred a jeho kumpáni jsou v přesile. Čím víc jsem o tom přemýšlel, tím víc se mi můj plán líbil. Ano, musel jsem využít momentu překvapení.

Ale jak dostat Freda samotného do opuštěného dolu? Mám poslat zprávu po nějakém poslovi? Ale ten by mohl vyradit můj úkryt. V tom jsem zahlédl, že Fred vchází do domu, kde pracuje holič. To je ten pravý moment. Počkám, až bude mít na obličejí pěnu, potom bych ho mohl

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

lehce zajmout a holiče pošlu na poštu. Vyrazil jsem tedy k holiči, zaklepal na dveře, otevřel mi holič, řekl jsem, že mu přišel telegram, že si má pro něj zajít na poštu.

Zákazníka klidně ostříhám, jelikož jsem vyučený holič. Fred seděl na holičském křesle a podřimoval, dokonce odložil i opasek s pistolemi, tak se cítil bezpečný. Přistoupil jsem zezadu k němu a zeptal se ho: „Jak to chcete?“ Fred zavrčel: „Jako obvykle, proč se ptáš ty líná kůže?“ „Ptám se jen proto, že by se ti moje zkrácení nemuselo líbit. Zkrátím tě totiž o krk.“ Fred nevěřicně otevřel oči a zároveň sahal po odložené pistoli. Ta však byla už dávno v mé kapse. Bleskurychle jsem ho přivázel k židli.

Jakmile jsem dodělal poslední uzel, rozlétly se dveře, do místnosti vstoupil (dle oblečení velmi bohatý) muž a namířil na mne velkým revolverem. Poznal jsem ho ve vteřině, byl to můj dávný přítel Bill. „Tu pistoli nechte ležet, Same, daleko byste neuprchl, jelikož dům ze všech stran hlídají moji přátelé.“ Vždycky jsem si myslel, že jste čestný chlap Same, ale Fred mi řekl, jak jste zabil bezmocné indiány.

„To je nehorázná lež, naopak, to Fred a jeho společníci ubili ty muže. A jak chceš dokázat, že máš pravdu ty?“ otázal se Bill. V tom jsem si všiml Fredova zlomyslného úšklebku. Pomyslel jsem si, že přece nemůže vyhrát, takový bandita. Vtom jsem si však všiml, Bill mi něco nenápadně naznačuje. Soustředil jsem se na jeho levou ruku a ta ukazovala, venku čekají tři Fredovi muži. Bill řekl naoko lhostejně: „Nemáš žádnou šanci, tak buď tak hodný a Freda hned odvaž.“ Odvázal jsem ho, ale Bill mu tajně přivázel jednu nohu k židli a jednou ho srazil k zemi, potom se obrátil ke mně a pravil: „Ten se neprobudí nejmíň hodinu.“

Starý šaman mi řekl: „Vím, že jsi začal pronásledovat Freda, přišel jsem ti na pomoc, ale teď není čas na povídání. Vezmi si jeho šaty a potom předstírej, že jsi Fred.“

Vyběhli jsme ven a volali na tři bandity: „Bránil se, a tak jsme ho rovnou odpráskli. Svolejte celou bandu, sejdem se po západu slunce v Bílém kaňonu.“

Bandité se poslušně obrátili a běželi do salonu pro ostatní. My jsme zatím rychle ujížděli zkratkou ke kaňonu, kde jsem znal snad každý kámen.

„Počkáme si na ně u Černé skály, tam je soutěska nejužší, budeme je tam mít všechny jako na dlani. Asi po hodině rychlé jízdy na koních jsme dojeli k Černé skále, tam jsme se ukryli za balvany a čekali na správnou chvíli.“

Najednou jsme uslyšeli dusot kopyt, ale nešel ze zdola, ozýval se přímo nad námi. Hned mi bylo všechno jasné – Fred se probral a prohlédl naši léčku. Ještě že tak dobře znám terén. Rychle jsem ukázal Billovi rukou směrem k malé jeskyni, o které jsem byl přesvědčený, že ji znám jen já. Jak jsem se však mýlil! Když jsme se připlížili k jeskyni, najednou se v jejím vchodu objevili dva Fredovi pistolníci s pistolemi v ruce. A za námi se ozvalo: „Ruce vzhůru, teď si vás pěkně vychutnám.“

Byl to Fredův zlověstně znějící hlas. Pohlédli jsme s Billem na sebe. Co teď? Kumpáni nás zahnali do jeskyně a stále na nás mířili svými revolvéry. „Pistole hezky hoďte před sebe a udělejte pět kroků vzad.“ Zavrčel Fred a na tváři se mu objevil samolibý úsměv. Postavil se ke svým kumpánům a zatarasil tak poslední skulinu ve východu ven svým tělem. Podíval jsem se na Billa a chvíli jsme si hleděli do očí. Zvedl jsem obočí a rychle jsem se podíval ke stropu jeskyně pokrytém obrovskými krápníky. Pochopil.

Pomalou jsme oba vytasili svoje pistole a udělali pohyb, jako když je házíme před sebe. V poslední chvíli jsme je však protočili v prstech a vystřelili salvu nad muže do stropu. Ve stejný okamžik jsme uskočili stranou do tmy. Jeskyně se naplnila zvukem bortícího se kamene, když naše kulky zasáhly stalaktity. Strop se začal bortit. Bandité zakřičeli a ve

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

zmatku se tlačili zpátky před jeskyní. Fred vyběhl první, za ním další z mužů, poslední však už takové štěstí neměl.

Jeskyně se ponořila do tmy. Zavládlo absolutní ticho. „Jsi v pořádku, Bille?“ zašeptal jsem a zašmátral jsem vedle sebe. „Tady jsem. Co teď budeme dělat?“ ozval se Bill vedle mě a v jeho hlase jsem zaslechl zoufalství. „Neboj, znám cestu ven. Asi sto kroků na sever vede podzemní říčka, která vyvěrá na povrchu.“ Bill jen vykvikl. Myslí mi pronikla temná předtucha. „Bille, umíš plavat?“ „To je právě ten problém, neumím,“ řekl Bill a dodal smutně, ale odhodlaně: „Běž sám, aspoň ty se zachraň.“ „Ne, Bille já tě tady nenechám, hele tady leží kus ulomené větve, chytíš se za ni a já tě potáhnu“

Pistole jsme uložili do kožených váčků, které jsme si přivázali na záda. Plavali jsme asi deset nekonečných minut, až jsme konečně uviděli denní světlo. Oddechoval jsem ztěžka, protože i takový hubeňour, jako byl Bill, je ve vodě pořádně těžký. Bill také ztěžka dýchal, ale to bylo proto, že se celou cestu hrozně bál.

Vrátili jsme se do osady Ponků, tam nás přivítal šaman. „Jsme velmi rádi, že jste se vrátili, Freda jsme chytili před jeskyní, kam chodíme uctívat Manitou.“ Bill se na mne pousmál a řekl: „Tu jeskyni opravdu nikdo nezná!“ Na to se zasmál. Když nastal večer, sešli jsme se společně s indiány v náčelnickém tepe, před kterým byl Fred přivázaný k mučednickému kůlu.

Uvnitř nám Šaman prozradil dávné tajemství Ponků „Chceme se bránit před Rudým Gentlemanem, ale nemáme jak. Měli bychom nakoupit zbraně, ale nemáme za co, peníze nemáme. Proto se vydáme pro dávný poklad Ponků, cestu k němu znám nazpaměť. Se mnou k němu pojede Malý Bizon a Velký Medvěd. Bledé tváře však zůstanou tady, protože posvátné místo musí zůstat utajeno.“ Potom se zvedl a odešel.

Po chvíli jsme zaslechli zvenčí volání o pomoc. Vyběhli jsme ven a uviděli v dáli Freda na koni. Bill zvolal: „Fred určitě všechno vyslechl, zajal šamana a teď ho veze k Rudému Gentlemanovi, ale co teď budeme dělat?“ Pojedeme po jeho stopách, ale až po východu slunce, po západu bychom stopy těžko hledali, řekl jsem. Ráno jsme se vydali na cestu a asi půl hodiny jsme jeli po cestičce, která vedla pouští, když vtom se za námi objevilo šedesát ozbrojených banditů, v čele té skupiny jel Fred. Seskočili jsme z koní a začali jsme po nich střílet a zabili jsme jich nejmíň deset.

Ale o pár minut později nás oba dva přemohli a svázali. Potom k nám přišel Fred a namířil na mne svým velkým revolverem „Nejradši bych tě zabil, Same, samozřejmě i tebe Bille, ale mám vás živé přivést k Rudému Gentlemanovi.“ Potom mi dal facku a sedl na svého koně. Zavázali nám oči, abychom neviděli kam jedeme. Ponořil jsem se do nekonečné tmy. Jeli jsme velmi dlouho a přes poledne takže bylo strašné vedro. Ale najednou jsem ucítil, že jsme zastavili. Když mi sundali ten šátek, uviděl jsem před sebou kostel, kolem kterého byly samé vyprahlé hory. Před vstupními dveřmi ležel kostelník s prostřelenou lebkou.

Bill na mne promluvil: „Neboj, Same, čekal jsem že nás přepadnou, a proto jsem poslal dopis mému příteli Jimovi, který se svým bratrem Kimem vede malý gang.“ Sledovali nás celou cestu sem. Během pár minut zaútočí.

„Běžte dovnitř!“ zařval na nás bandita s puškou. Když jsme vešli do kostela, spatřili jsme vysokého a hubeného muže s knírkem, jak sedí na schodech před oltářem otočeného k nám. V puse žmoulal doutník jedné z nejlepších značek.

„Tak ty si Sam jo? A předpokládám, že ty jsi Bill. Vítám vás, jsem Rudý Gentleman, ale říkejte mi John, jsem původem z Evropy. Ale o tom se s vámi bavit nechci. No, tak kde je ta

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

vesnice? Fred tam byl, jak při vraždě náčelníka, tak i teď, ale ti zatracení Ponkové se pořád stěhují a protože ten Šaman Fredovi utekl, proto to musím dostat! Víte, za vyvraždění všech Ponků dostanu půl milionu dolarů.“ „Nikdy!“ odpověděli jsme naráz. „No, já vám to řeknu takhle, když budete spolupracovat, nechám vás žít. A jestli ne, tak, však víte, co s vámi udělám.“ Řekl sedící na schodech hladící svůj dlouhý revolver. Ale vtom se z venku ozvaly rány a kostelními okny prolétly střely z pušek. Vrazil jsem pěstí banditovi, který na nás mířil puškou. Ale vtom na nás Fred s Gentlemanem namířili. Bill na ně skočil a tím je shodil na zem, Freda dokonce omráčil, ale Gentleman to jen předstíral.

„Tady máš pušku a běž ven, Kima určitě poznáš.“ Ale jakmile jsem se otočil, kostelem se rozlehl výstřel, když jsem se otočil uviděl jsem Billa, jak bezvládně bez jediného výdechu leží mrtvý na zemi. „Ha! Ha! Ha! Hlupáci, nešahej po té zbrani.“ Pozvedl jsem oči a u zadního vchodu do kostela stál Rudý Gentleman, mířil na mne svým revolverem. „Tak zatím Same, ale neboj, já si tě najdu a zjistím, kde ta vesnice je.“ Potom zavřel dveře a začal hledat koně, na kterém by se rychle dostal za kaňon.

Když jsem viděl, že Bill je mrtev, byl jsem plný zármutku, ale také jsem byl odhodlaný ho pomstít. Proto jsem vyběhl ven, kde všude létaly kulky, střílel jsem banditu, který jel na koni a toho jsem si osedlal, Gentleman si koně sehnal taky. Snažil jsem se ho neztratit z očí. Jelikož jel ke kaňonu. Ale vtom. „Prásk!“ Otočil jsem se a spatřil jsem deset banditů, jak jedou na koních a střílejí po mně. Proto jsem těsně před kaňonem odbočil směrem k jezeru, ovšem mé pronásledovatele jsem neseťřás.

Jel jsem všelijakými skulinkami a zatáčkami, ale oni pořád zamnou. „Hvízd! Hvízd! Hvízd! Hvízd!“ To vyletěly ponské šípy z křovisek a porostů kolem cesty. Znovu jsem se ohlédl a viděl pouze stojící koně, pod kterými leželi bandité s hrudníky probodanými šípy. Vedle nich stál Šaman. „Nazdar Same jsme tě přišli varovat, ten Rudý Gentleman má bratra, který je velitelem vojáků a míří sem musíme si pospíšet s útekem! Jak vidíš, utekl jsem Fredovi a vůbec, kde je Bill?“ „On je mrtvý Šamane, večer se potajmu vydám do Gentlemanova válečného tábora.“ Potom jsem si lehl a v puse žmoulal stéblo.

Rozdělal jsem oheň, u kterého jsme se setkali Jimem a Kimem „Ahoj, já jsem Kim a toto je můj bratr Jim, je nám velice líto, že Bill je mrtev, byl to skvělý chlap. Viděli jsme Freda vycházet z kostela, tak jsme ho zastřelili ani se nebránil.“

„Mám v úmyslu zabít Rudého Gentlemana a jeho bratra dnes v noci v táboře vojáků, kteří na nás zřejmě zítra zaútočí.“ „Už se se Šamanem začneme připravovat. Ještě něco, kdybychom se do úsvitu nevrátili, odjeďte. Jasně?“

„Jasně, Same.“ odpověděli Kim a Jim zároveň.

„Šamane, jsi připravený?“ „Ano jsem, Same.“

Vjeli jsme tedy do kaňonu, za kterým je tábor Rudého Gentlemana. Když jsme konečně z kaňonu zahlédly světlo tábora, sesedly jsme, nechali koně být koňmi a šli pěšky až na konec kaňonu, kde jsme se schovali za balvany, protože těsně kolem nás šla zrovna hlídka. Stan Rudého Gentlemana a jeho bratra byl přímo uprostřed všech obydlí, jak se tam dostat?

„Šamane co teď?“ zeptal jsem se. „Hmmm, možná že bych měl nějaký plán.“

U prvního stanu ležely velké necky, když se nikdo nedíval, schovali jsme se pod ně a po kouscích jsme se pomalu, ale jistě pohybovali ke střednímu stanu.

„Už jsme na místě Same“, pravil Šaman. Opatrně nadzvedl plachtu stanu a protáhl se dovnitř a já ho následoval.

„Kde ti dva jsou!“ vyhrkli jsme ze sebe zároveň. „Tady jsem!“ a do stanu vstoupil Rudý Gentleman, vedle sebe měl dva vojáky mířící na nás dlouhými puškami. „Svázat a zítra při východu slunce je popravít“, velel Gentleman. Odvedli nás k dvěma stromům, které byly za táborem u skalního převisu.

„Co budeme dělat, Same?“ „Nemůžeme dělat nic jiného, než usnout a vyčkat do rána.“ Za hodinu jsme oba usnuli.

„Vstávat Same, poprava je tu! Ha ha ha ha!!!“ Bavil se Gentleman, když nás přišel společně s několika vojáky a svým bratrem odvést. Odvedly nás před Gentlemanův prostřední stan, aby všichni viděli, jak umíráme. Pět metrů před nás se postavil Gentleman a jeho bratr. „Bum! Prásk!“

Místo nás se k zemi svalili ti dva. A zas se ozvaly ty výstřely, ale tentokrát se k tomu přidaly šípů a k zemi se spadlo nejméně deset vojáků.

Všichni byly rozrušeni, protože nevěděli, odkud ty výstřely jsou a vojáci mířili, kam se dalo. Já se Šamanem jsme toho využili a utíkali se schovat za balvany. Když vtom ze všech stran vyrazili Ponkové a kovbojové v čele z Kimem a Jimem, ti dojely k nám, sesedly s koní „Tady máte koně, setkáme se v kostele, jed'te!“

„Díky, za záchranu! Adios!“

Konečně jsme dorazili ke kostelu. Když jsem viděl chudáka Billa, jak leží na červeném koberci před oltářem, bylo mi smutno. Až přijeli ostatní včetně kovbojů z přátelského gangu a všech udatných válečníků Ponků, uspořádali jsme starý obřad na uctění mrtvých, kteří padli v přestřelkách, proto aby zachránili kmen.

„Navrhuji rozdělat oheň a zítra vyrazit do naší osady“, pravil náčelník.

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

Místo ráno jsme vyjeli až odpoledne, protože jsme byli všichni unavení a spali jsme až do slunného poledne. A to víte, než jsme se sbalili a připravili, no trvá to dlouho. Cesta zpět byla pohodová, panovala dobrá nálada z vítězství nad krvelačnými vrahy, nikdo neměl obavy, že v příští bitvě zahyne, protože další přestřelka už nenásleduje. Až na mne, neustále jsem myslel na Billa a vzpomínal, jak jsme se po dlouhé době zase setkali v holičství, jak jsme byli uvězněni v jeskyni a jak jsme pronásledovali Freda. Za jeho smrt jsem zodpovědný já, to já jsem měl jít druhý z kostela ta kulka patřila. „Já vím, na co myslíš, Same“, řekl tlustý Jim jedoucí vedle mě, „na čokoládový dort!!!“

„Bud' zticha!“ okřikl Jima jeho starší bratr Kim „Hele, tvoje vina to není, není ani moje, ani jeho prostě nikoho nemohl to nikdo předvídat. Umřel ti skvělý přítel, jasně, ale přece se svět nezboží, zasvětili jsme celý svůj život ochraně indiánu a teď kvůli tomu že ti umřel jeden přítel to vzdáš. Až přijedeme do osady, vyspíš se a potom pojedeme pro poklad, který využijeme na koupi zbraní.“

„Dobře, díky, ještě bych se tě chtěl na něco zeptat pobili jste ty vojáky všechny nebo jste některé zahnaly?“ „Proč se ptáš?“ „Já jenom, že za námi právě jede jejich dvacetičlenná kavalerie. Jeďte všichni, co to dá! Hyjé!“

„Prásk!! Prásk!!“ Dva indiáni přede mnou spadli z koní v zádech mající kulky z revolverů. Všiml jsem si, že se blížíme směrem ke kamenné bráně, když jsme byly dost blízko střelil jsem párkrát do toho kamene.

Já společně s Kimem a Jimem jsme stihli ještě projet dříve, než se brána zborčila na zem, však vojáci takové štěstí neměli.

Při západu slunce jsme byli vítáni všemi indiánskými ženami a dětmi, když jsme vjížděli do osady. Sesedl jsem ze svého koně a jak sem byl unavený a psychicky přemožen usnul jsem přímo u jeho předních nohou. Ráno, když jsem se probudil a vyšel ze stanu, přede mnou stál Kim, Jim a Šaman.

„Vem pušku a koně vyrážíme za Ponským pokladem.“

Nejprve jsme jeli především stepí, potom do prudkého kopce a nakonec jsme vyjížděli po užoučké stezce po skaliscích směrem na vrchol.

Celou cestu se mi zdálo že nás někdo sleduje „Zdá se mi že nás někdo sleduje!“ „To se ti jenom zdá Same!“ řekl Kim s Jimem, jako kdyby byli sehraní a byl jsem si naprosto jistý, že něco chystají a že ten, kdo nás sleduje, je jejich banda.

„Už jsme tady, pomozte mi, musíme odtáhnout ty dřevěné desky.“

Uvnitř propadliny zakryté ztrouchnivělými dřevy bylo pět mís plných zlata.

„Prásk!“ Kulka z Kimova revolveru se zavrtala do Šamanovy lebky.

Zareagoval jsem na to stejným způsobem. „Prásk, Prásk!“ Najednou z Kimova i Jimova těla rázem vystříkla krev. Spatřil jsem, jak se kovbojové blíží směrem ke mně. Hbitě jsem se schoval za jeden z kamenů. Pozoroval jsem, jak se všichni hrnou k zlatu. „To je moje!“ „Prásk!“ Jeden z nich spadl na zem. No, a takhle to díky jejich chamtivosti pokračovalo dál a dál nakonec zbyl jenom jeden. „Raduješ se, jo? Tak tady máš! Prásk!“ Potom jsem přikryl vchod tak, jak byl a bez jediné zlatky jsem odjel do svého tajného srubu v lese, ale s indiánem jsem se od té doby nesetkal.

Konec!

(Autor Jakub Horáček, Prima)

Rozhovor s oceněnou paní profesorkou Stříbrnou

Jaké jste měla pocity při přebírání ocenění?

Smíšené. Na jedné straně opravdu nepředstíranou velkou radost, na druhé straně i silný pocit kolegiality s ostatními, stejně dobrými učiteli Moravského gymnázia. Je to i ocenění jejich práce.

Co byste vzkázala všem vašim příznivcům?

Děkuji za odevzdané hlasy. Přestože se mi tohoto ocenění dostalo už poněkolikrát, velmi si jej stále vážím. Jsou pro mne projevem toho, že naši studenti berou učitele a jeho práci jako důležitou a vážnou záležitost. Zachovejte nejen mně, ale škole a jejím pedagogům své sympatie do všedních dnů!

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

Co si myslíte, že napomohlo vašemu vítězství?

Rozdíly mezi učiteli Moravského gymnázia jsou v celkovém výsledku velmi nepatrné. Jde o setiny procenta. Tak snad matematika a trocha štěstí.

Proč si myslíte, že jste dané ocenění získala?

Přemýšlím nad tím. Že by kouzlo osobnosti? Ale vážně – asi svou roli hrála moje snaha o otevřenost, spravedlnost, možná odbornost, doufám i můj zájem o studenty. Bylo by zajímavé se zeptat jich samotných. Velmi bych chtěla slyšet jejich důvody.

V čem jsou vaše vyučovací metody jiné?

Myslím, že rozhodně nejsou „záračné, nevšední, unikátní“. Jsou podle mne úplně obyčejné. Nemám ráda efekty, dramatické scénáře. Dávám přednost systému. Student by měl vědět, co může od svého učitele očekávat, jak bude v jisté situaci reagovat, jaké má na něj jeho pedagog požadavky, co považuje za důležité a přes co je ochoten se učitel velkoryse přenést.

Pro vzájemnou práci, protože student je můj partner, potřebuji budovat přirozenou autoritu. Snažím se, aby vycházela z odborných a lidských kvalit, z životních zkušeností.

Jaký máte vztah se studenty?

Snažím se, aby byl dobrý, upřímný. Samozřejmě jim dám občas najevo, když se mi něco nelíbí. Ale to patří k naší práci. Nejsme jen učitelé, ale i vychovatelé. Situace, kdy to mezi námi „zableskne“ nebývají časté. Musíme řešit i nepopulární věci. Ale v naprosté většině ocení studenti korektnost, zájem o ně i to, že pro ně uděláme i víc, než je naše povinnost.

Co Vás na učení nejvíce baví?

Jednodušší je to, co mě na mé profesi nebaví – to je zkoušení, psaní testů a jejich oprava, zkrátka prověřování vědomostí. Jenže bez toho bychom nevěděli, nakolik je naše práce efektivní.

Takže baví mne předávání vědomostí, hlavně těch, které dokážu spojit s aktuální situací. Baví mne pozorovat, že jsem je zaujala, jsem spokojená, když v jejich očích vidím překvapení a když ve třídě cítím „naladění na stejnou vlnu“.

Jaký byl Váš nejkrásnější zážitek na Moravském gymnáziu?

Loňská ocenění. Přeji ten pocit všem kolegům.

Jaký byl Váš nejvtipnější zážitek na Moravském gymnáziu?

Humoru ve školní práci je jako šafránu. Je to škoda. Ale napadají mě dvě příhody ze školy v přírodě před několika lety. Jeden můj žák z primy se nekompromisně rozhodl při cestě na Králický Sněžník zůstat na horském sedle a nevrátit se dolů do údolí. Nepomohlo ani strašení medvědem v zimě. Pomohla ale paní profesorka Chadimová, která se opozdilce obětavě ujala, zatímco já s ostatními kráčela k našemu přechodnému bydlišti. Tentýž student dva dny nato stejně obětavě lovil z kašny na náměstí v Novém Městě pro spolužačku, jež se ocitla ve finanční nouzi, mince. A pak do kašny v 10 stupních Celsia spadl. Oblékli jsme jej do dívčích šatů (jiné nebyly), a takto pohaněn musel na zpáteční cestě do autobusu. Naše vztahy to v žádném případě nepoznamenalo, je dávno na vysoké škole a dodnes mě navštěvuje.

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

Zde máte prostor vyjádřit se k získanému ocenění.

Je málo povolání, která jsou tak ostře sledována veřejností, jako naše. Má to své klady i zápory. Každou minutu ve třídě je naše práce sledována desítkami párů očí. I když se to žákům a studentům nemusí jevit jako náročná práce (a možná by to ani nemělo tak vypadat), je to značné nervové vypětí, neustálá koncentrace pozornosti, velká odpovědnost. Ona lehkost a samozřejmost, s jakou učíme, je spojena s přípravou doma či ve škole. Doufám, že jsou si toho rodiče i společnost vědomi, že nejde jen o klišé, když se hovoří o důležitosti našeho povolání a o poslání. Pokud jde o naše žáky a studenty, myslím, že ti to vědí. Přeji jim dobré učitele a učitelům dychtivé a pracovitě žáky.

Rozhovor s oceněnou paní profesorkou Sargánkovou

1. Jaké jste měla pocity při přebírání ocenění?

Byla jsem hlavně překvapená. S tak vysokým umístěním jsem nepočítala. Mé překvapení však bylo rozhodně příjemné.

2. Co byste vzkázal/a všem vašim příznivcům?

Pokud za příznivce označíme studenty, kteří mě hodnotili, doufám, že se rozhodovali podle toho, jak jsou s mojí výukou a přístupem spokojeni. Jsem potěšená, že svůj názor takto vyjádřili.

3. Co si myslíte, že napomohlo vašemu vítězství?

Snad to neznámá, že jsem málo náročná a studenti se u mě moc nenadrou ☺. Věřím, že si se svými studenty hlavně rozumím a fungujeme na vzájemné dohodě.

4. V čem jsou vaše vyučovací metody jiné?

Určitě nebudou výrazně jiné než u ostatních kolegů. Jen v metodách to asi úplně nebude.

6. Jaký máte vztah se studenty?

Snažím se se studenty jednat přátelsky, férově a spravedlivě. Přípravě na výuku věnuji maximum, snažím se látku vždy vysvětlit a přiblížit všem. Stejný přístup a nasazení očekávám od nich.

7. Co Vás na učení nejvíce baví?

Je to zejména práce s lidmi a možnost vidět za sebou výsledky své práce.

8. Jaký byl Váš nejkrásnější zážitek na Moravském gymnáziu?

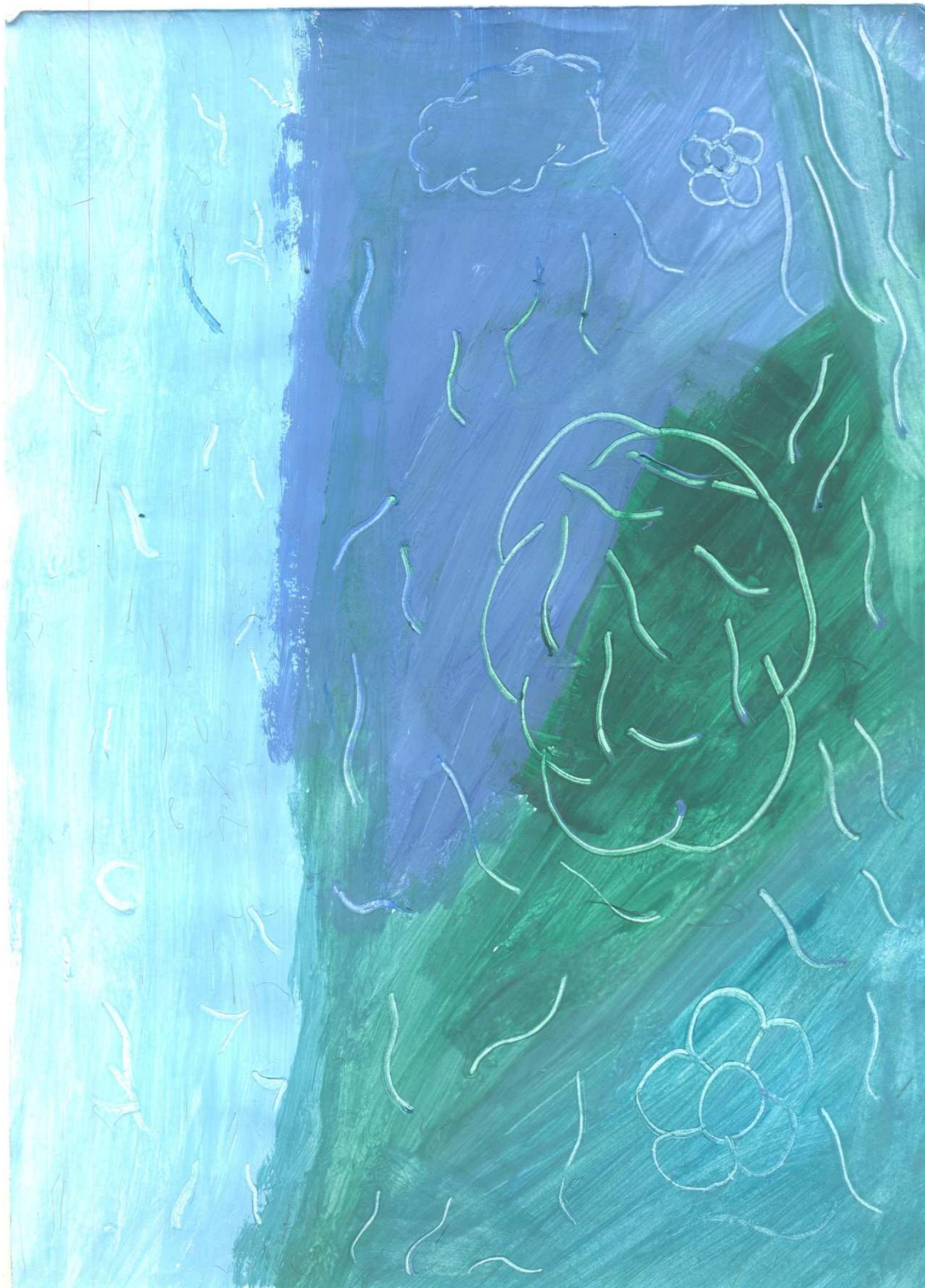
Na Moravském gymnáziu se cítím dobře mezi svými kolegy i studenty. Zážitků už bylo mnoho, většinou těch milých a pozitivních. Asi neumím vybrat konkrétní nejkrásnější.

9. Který byl Váš nejtípnější zážitek na Moravském gymnáziu?

I tady mám podobný problém. Za těch sedm let, co na Moravském gymnáziu učím, jich bylo mnoho. Podle mě je humor důležitou součástí vyučování a příjemně osvěžuje atmosféru v hodině.

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

(Autorka Eliška Pavlová, Prima)

Co se událo na Moravském gymnáziu

Studenti navštívili USA

Studenti si vyzkoušeli své dovednosti v laboratoři

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

Návštěva Vídně

Stužkovací večírek

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

Lyžařský kurz ve Štýrsku

Tento projekt je spolufinancován Evropským sociálním fondem a státním rozpočtem České republiky.

Anketa moravského gymnázia

Co se vám vybaví, když se řekne móda?

- 1) Když se řekne móda, tak se mi určitě vybaví způsob sebevyjádření. Pro mě je móda zábava, způsob jak ukázat, že to nemusí být jen nuda. Oblast, kde můžu být kreativní a svá.
- 2) Dřív jsem se oblékala spíše sportovně, ale momentálně dávám přednost jiným kouskům oblečení než teniskám a mikině. U každého se to podle mě časem dost mění. U mě hodně záleží na ročním období, ale hlavně na náladě. Někdy když si potřebuji odpočinout, tak si vezmu obyčejné tričko a džíny, jindy zase podpatky.
- 3) Mám ráda košile, svetry a džíny. U kluků preferuji co největší jednoduchost i co se týče barev a materiálů.
- 4) Spousta lidí tvrdí, že móda a způsob oblékání je povrchní záležitost. Můžu s tím souhlasit jen tak na půl, protože myslím, že to, jak vypadáme a jak se oblékáme, je první věc, kterou člověk zaregistruje. A je velice dobře poznat, komu na tom záleží. Na druhou stranu, já radši velmi dobře poslouchám, dívám se a všímám si jiných věcí, které mě upoutají víc než oblečení. Například jak se člověk vyjadřuje, směje a chová.
- 5) Říká se, že bychom na první dojem neměli dát, ale je to zase o něm. Myslím, že by nám mělo záležet na tom, jak působíme na ostatní lidi. To už ale není jenom o oblečení, souvisí s tím spousta jiných věcí.
- 6) Moje nejoblíbenější obchody jsou určitě Promod a H&M, mám z nich asi nejvíce oblečení.
- 7) Myslím, že je důležité, jak je člověk upravený. Ale je to věc, která pro mě není nejdůležitější. Oproti ostatním věcem je na žebříčku hodnot pořád někde mezi posledními.
- 8) Podle mě se dají sehnat skvělé kvalitní věci i s poloviční slevou. U některých věcí se vyplatí si připlatit. Jsou to například boty, kabelka nebo kabát. U některých věcí to není zase tak podstatné. Můžete zkombinovat levnější kousky s těmi dražšími. To, že si někdo může dovolit značkové věci, ještě není záruka, že bude v konečném výsledku vypadat dobře. (Kiki 16 let)

Na anketní otázku jsme se zeptali paní profesorky Sargánkové, o níž si myslíme, že její oblékací vkus je velmi vybraný.

1) Co si představíte, když se řekne móda?

V první řadě mě napadá oblečení, boty a kabelky. Ale určitě sem patří i doplňky, šperky a další maličkosti.

2) Zajímáte se o módu?

Nijak zvlášť, ale určitě se koukám kolem sebe a vyhlížím inspiraci.

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

3) Čtete nějaké módní časopisy?

Občas si koupím některý z časopisů pro ženy, které se věnují i módě a ráda se poučím, co je právě in. Ne vždy těmto trendům podléhám. Hlavně nosím to, co se líbí mě a v čem se cítím pohodlně.

4) Myslíte, že by se lidé měli soudit podle oblečení?

Samozřejmě, že ne. Na druhou stranu je to ta nejviditelnější vizitka každého člověka, která nám představu o něm utváří.

5) Máte nějakou módní ikonu?

Asi ne.

6) Říká Vám něco „Týden módy v New Yorku“?

Nic moc. Trapas, že?

7) Kde nejradši nakupujete?

Mám vytipovaných pár značek, kde vím, že najdu padnoucí velikost. Někdy mě ale štve, že stejný kousek oblečení má na sobě půlka školy.